

Arrest

nr. 296 116 van 24 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 april 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 mei 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Marokkaanse nationaliteit.

Op 24 januari 2017 legde de gemachtigde de verzoekende partij een inreisverbod op van acht jaar.

Op 28 november 2018 diende de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging in met haar Nederlandse minderjarige dochter, T. O.-K., in toepassing van artikel 40bis § 2, eerste lid, 5° van de wet

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 28 mei 2019 werd deze aanvraag geweigerd.

Op 7 augustus 2019 diende de verzoekende partij voor de tweede maal een aanvraag tot gezinshereniging in met haar Nederlandse dochter.

Op 4 februari 2020 werd ook deze aanvraag geweigerd.

Op 2 januari 2021 diende de verzoekende partij voor de derde maal een aanvraag tot gezinshereniging in met haar Nederlandse dochter, in toepassing van artikel 40bis § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet.

Op 31 mei 2022 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 20. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 10 oktober 2022, bij arrest nummer 278.501, vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde.

Op 10 april 2023 nam de verwerende partij wederom een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.12.2021 werd ingediend door:

Naam: L.

Voorna(a)m(en): M.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1971

Geboorteplaats: Azlef

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Alias: R. M.

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in als ouder van een minderjarige burger van de Unie, namelijk van T. O.-K. (RR (...)), van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Betreffende deze aanvraag werd eerder een beslissing genomen op 31.05.2022. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde echter deze beslissing in beroep bij arrest 278.501 dd. 10.10.2022, waardoor heden een nieuwe beslissing dient genomen te worden.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst. (zie infra)

Uit het administratief dossier blijkt wel degelijk dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van twee inreisverboden (bijlage 13sexies) dd. 09.12.2012 en dd. 24.01.2017, onder zijn alias R. M., genomen door de Belgische autoriteiten voor een termijn van drie en acht jaar waarvan hij op 09.12.2012 en 24.01.2017

kennis heeft genomen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene, conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod, het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van acht jaar verlaten heeft. Er zijn zelfs geen indicaties in het dossier, noch in het rijksregister van betrokkene, te vinden waaruit blijkt betrokkene het Belgisch grondgebied sedert de beslissingen tot inreisverboden, hem betekend op 09.12.2012 en 24.01.2017, verlaten heeft. Er blijkt namelijk dat het paspoort dat betrokkene voorlegt bij de huidige aanvraag gezinshereniging op 02.02.2017 is afgeleverd op het Marokkaanse Consulaat te Antwerpen. Op 13.10.2018 werd er door de wijkagent zelfs een positieve woonstcontrole vastgesteld. Daarnaast heeft betrokkene zich op 28.11.2018 aangeboden bij de Stad Antwerpen in het kader van een verblijfsaanvraag als een familielid van een burger van de Unie, met zijn Nederlands minderjarig kind als referentiepersoon, waarna betrokkene op datum van 28.05.2019 kennis heeft genomen van de beslissing tot weigering van het verblijfsrecht. Op 7.08.2019 diende betrokkene opnieuw een aanvraag bijlage 19ter in in functie van zijn Nederlands minderjarig kind, die op 4.02.2020 opnieuw geweigerd werd. Betrokkene tekende deze beslissing tot weigering van het verblijfsrecht op 7.02.2020. Op 2.12.2021 dient hij nogmaals een aanvraag bijlage 19ter in, namelijk de huidige aanvraag gezinshereniging.

Uit het bovenstaande blijkt dat betrokkene het inreisverbod niet heeft nageleefd en gerespecteerd. In deze dient opgemerkt te worden dat de termijn van een inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België/Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie - C-225/16 van 26.07.2017). Het inreisverbod is aldus heden nog steeds van kracht. Er blijkt nergens uit het dossier dat voormeld inreisverbod zou zijn ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene de ophefing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 of in overeenstemming met art. 44decies van diezelfde wet.

Vervolgens dient naast het inreisverbod, ook art. 43 in rekening te worden gebracht. Eveneens dient het verblijfsrecht geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Overwegende dat betrokkene in 2010 door de politiediensten in Gent op heterdaad werd betrapt omwille van drugsbezit. Ten gevolge van deze feiten werd een proces-verbaal (PV nr GE. LA 18536/2010) opgesteld.

Overwegende dat betrokkene opnieuw werd aangehouden in 2012 door de politiediensten in Antwerpen omwille van handel in verdovende middelen. Ten gevolge van deze feiten werd betrokkene bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen (afdeling Antwerpen) dd. 12.12.2013 tot een gevangenisstraf van drie maanden + een geldboete van 6 000,00 EUR (zijnde 1 000,00 EUR verhoogd met opdecimen) voor handel in verdoven middelen (lees: bezit zonder vergunning : handel : vervaardiging zonder vergunning).

Overwegende dat betrokkene opnieuw in 2014 door de politiediensten in Antwerpen werd betrapt omwille van drugsbezit. Ten gevolge van deze feiten werd een proces-verbaal (AN.60.LB/10501916) opgesteld.

Overwegende dat betrokkene opnieuw werd aangehouden in 2016 door de politiediensten in Antwerpen omwille van bezit en handel in verdovende middelen. Ten gevolge van deze feiten werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen (afdeling Antwerpen) dd. 12.12.2013 tot een gevangenisstraf van 15 maanden + een geldboete van 6 000,00 EUR (zijnde 1 000,00 EUR verhoogd met opdecimen) voor handel in verdoven middelen (lees: bezit zonder vergunning : handel vervaardiging zonder vergunning). De rechtbank stipte aan dat betrokkene zich in staat van herhaling bevond.

Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene sinds jaren in België aanwezig is. Hij heeft door de jaren heen gebruik gemaakt van verschillende identiteiten (zie supra). De identiteiten verschillen totaal. Dit getuigt uiteraard niet van de goede trouw van betrokkene. Wat verder afbreuk doet aan zijn goede intenties is uiteraard het feit dat hij de inreisverboden, waarvan hij reeds in kennis werd gesteld nooit heeft opgevolgd.

Overwegende dat het Europees Hof van Justitie reeds uiteengezet heeft dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakourdis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende

effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen X - Pagina 3 aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard lat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Dient uit geheel van de bovenstaande feiten geconcludeerd te worden dat overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 het verblijfsrecht van betrokkene dient geweigerd te worden. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit een noodzakelijke beslissing is ter bescherming van de openbare orde daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Bij zijn aanvraag gezinshereniging of in zijn administratief dossier zijn er geen elementen terug te vinden dat betrokkene dermate inspanningen levert die van belang zouden kunnen zijn. De feiten waarvoor betrokkene is veroordeeld zijn dan ook ernstig te noemen. Gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Door betrokkene wordt geenszins een vorm van schuldbesef getoond, noch trekt hij lering uit zijn vorige veroordelingen en is dus hardleers. Een eerdere veroordeling heeft betrokkene er dus niet van weerhouden om nieuwe feiten te plegen. Het bestaan van een reëel risico op herhaling van strafbare feiten volstaat om in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de openbare orde te hebben vastgesteld. Betrokkenes gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Gezien het gebruik van de aliases, de herhaalde veroordelingen voor diefstal, betrokkenes laakbare ingesteldheid, zijn gebrek aan respect voor de wet bestaat duidelijk het risico dat betrokkene zal hervallen in illégale praktijken. Het weigeren van betrokkenes verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De feiten waarvoor betrokkene is veroordeeld zijn dan ook ernstig te noemen. Het verkopen van verdovende middelen, betekent overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt andere misdrijven uitlokken, zoals diefstallen en geweldplegingen. De hele maatschappij wordt hierdoor benadeeld. Door zijn handelen heeft betrokkene zich op het terrein begeven van de handel in verdovende middelen. Het verhandelen van cocaïne vormt een ernstige inbreuk op de rechtsorde en dient krachtig bestreden te worden. Betrokkene heeft klaarblijkelijk gehandeld uit geldelijk gewin en heeft zich niet bekommerd om de maatschappelijke gevolgen van zijn handelen. Het op de markt brengen van cocaïne vormt een ernstige bedreiging voor de volksgezondheid en bevordert de toename van vermogensdelicten (lees: randcriminaliteit). Betrokkene liet zijn persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. Het gebruik van illegale drugs, en drugsmisbruik in het algemeen, vormt een groot probleem voor individuele personen en gezinnen, om nog maar te zwijgen van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik.

Zoals hierboven werd aangegeven, wordt het verblijf van betrokkene, overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet, geweigerd om dwingende redenen van nationale veiligheid om de veiligheid grensoverschrijdend te kunnen blijven garanderen. Het toekennen van een nieuw verblijf op basis van gezinshereniging is geenszins aan de orde.

Overeenkomstig art. 43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient in degelijk geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De weigering om een verblijfsrecht toe te kennen is in overeenstemming met het Unierecht voor zover zij is gebaseerd op de vaststelling dat er, met name gelet op de strafbare feiten die zijn gepleegd door een derdelander, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare veiligheid, ook al zou die weigering voor de Unieburger die een familielid van die derdelander is, de verplichting met zich meebrengen om het grondgebied van de Unie te verlaten.

Het gedrag van betrokkene toont dan ook aan dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare veiligheid.

Er is sprake van recidive, wat eens te meer aantoont dat het gevaar voor de openbare orde een actueel karakter heeft (zie supra). Betrokkene laat zich ook in met drugs, terwijl drugs (zelfs het loutere bezit ervan) een complexe criminele problematiek betreft, die op ernstige wijze de samenleving ontwricht (waarbij inz. kan verwezen worden naar de veiligheid en de gezondheid van de burgers).

Betrokkene verblijft al geruime tijd illegaal op het grondgebied. Hij heeft meerdere bevelen niet opgevolgd en ook geen gevolg heeft gegeven aan de inreisverboden die hem werden opgelegd. Betrokkene wist dat hij onregelmatig in het Rijk verbleef, bij het stichten van zijn gezin.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene inmiddels vader is van een kind van Nederlandse nationaliteit (lees referentiepersoon), de genaamde T. O. K. (RR.(...)). Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn minderjarig kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Hierbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn kind evenmin kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Uit het dossier blijkt dat het kind ingeschreven staat bij de vader. Hoe dat zo gekomen is, wordt verduidelijkt in een verklaring op eer door de moeder. Echter de verklaring op eer is niet ondertekend, noch werd er een paspoort aan toegevoegd waarmee de echtheid van de handtekening zou kunnen worden gecontroleerd. Het gesolliciteerd karakter van een dergelijke verklaring kan niet worden uitgesloten. Alles wijst er trouwens ook op dat het wel degelijk om een bedrieglijke verklaring gaat, ze is immers ronduit hallucinant. In de verklaring is opgenomen dat het kind officieel bij betrokkene verblijft omdat de moeder het kind niet kan bijhouden gezien niemand van haar familie weet heeft van het bestaan van het kind. Het kind zou zelfs niet eens weten dat mevrouw de moeder is van het kind. De moeder is echter officieel vermeld op de geboorteakte van het kind, het kind heeft dientengevolge de nationaliteit van de moeder gekregen en heeft ook verblijfsrecht gekregen op basis van de verwantschap met de Nederlandse moeder. Het kind was gezamenlijk gevestigd bij de moeder tot 14.12.2021, dat wil dus zeggen tot een week nadat de aanvraag tot verblijf van betrokkene was ingediend. Bij een voorgaande aanvraag van betrokkene was net hetzelfde gebeurd, de moeder is toen eventjes officieel op een ander adres gaan wonen. Toen betrokkenes verblijfsaanvraag was geweigerd, woonden moeder en dochter terug samen. Alles wijst er dus op dat de woonplaats van het kind of de voorgehouden scheiding van de partners (of toch minstens het op verschillende adressen gaan wonen) er enkel op gericht is betrokkene een verblijfsrechtelijk voordeel te kunnen laten putten uit het bestaan van het Nederlands kind. Van ouders mag worden verwacht dat ze de verantwoordelijkheid en zorg over hun kinderen opnemen. Het kan allerm minst in het belang van het kind zijn dat het als excuus wordt gebruikt door mijnheer om, ondanks het bestaan van dat inreisverbod, dat wel degelijk werd genomen ter bescherming van de openbare orde in België, een verblijfsrecht te verwerven. Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, on het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan." (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie). Bij deze aanvraag dringt zich eerder de vraag op of het kind gebaad is bij een behoud van de huidige situatie, als een speelbal in de verblijfsambities van de vader. Zoals reeds in voorgaande

beslissingen opgenomen wordt niet betwist dat er sprake is van een band tussen vader en kind, echter het vrij verkeer van het kind komt niet in het gedrang omdat de vader het inreisverbod dient op te volgen en/of opheffing van dat inreisverbod dient te vragen vanuit het buitenland. De moeder van het kind is immers eveneens een EU-burger en houder van het verblijfsrecht. Zij is een volwassene persoon en ook nog moeder van een ander kind. Behoudens de bedrieglijke verklaring op eer is er niets die er op wijst dat de moeder er fysiek/mentaal niet toe in staat zou zijn zelfstandig haar recht op vrij verkeer uit te oefenen, alsook voor de kinderen de zorg op te nemen. In die zin is het ook redelijk te stellen dat rekening houdend met de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en geestelijke ontwikkeling, alsook de mate waarin het een affectieve band heeft met elk van zijn ouders, deze beslissing geen belemmering kan vormen voor het welzijn van het kind. Het risico op verstoring van het evenwicht van het kind wordt als zeer laag ingeschat. Bovendien betreft de verplichting om het Belgisch grondgebied (en bij uitbreiding de Schengenstaten) te verlaten in hoofde van betrokkene, slechts een tijdelijke maatregel. De maatregel heeft dus niet tot gevolg dat het betrokkene definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn kind in België te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor de duur van het inreisverbod, het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Eens betrokkene zijn verantwoordelijkheid jegens de Belgische autoriteiten heeft nageleefd, belet niets hem een nieuwe aanvraag gezinshereniging in functie van zijn dochter op te starten en om de mogelijkheden te scheppen om zijn vaderschapsrol in een dichtere nabijheid van zijn dochter te kunnen verderzetten.

Voor zover de ouders er de voorkeur zouden aan geven dat het kind bij mijnheer zou verblijven, is dat natuurlijk ook een keuze die de ouders kunnen maken. Het is niet omdat het kind verblijfsrecht heeft in België dat het MOET verblijven in België. De ouders kunnen dat gezamenlijk anders beslissen. Ze kunnen er ook voor kiezen om gezamenlijk hun gezinsleven elders uit te bouwen. Zowel de moeder als het kind zijn en blijven EU-burgers en hebben dus het recht zich in elke lidstaat naar keuze te vestigen, niet in het minst in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit dragen. Rekening houdend met het inreisverbod van betrokkene kunnen zij natuurlijk ook kiezen voor een derde land, maar dat hoeft niet noodzakelijk. Wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene dient te worden opgemerkt dat hij inderdaad reeds enkele jaren in België verblijft. De duur van een verblijf in het Rijk is uiteraard enkel relevant voor zover daar enige integratie van uit gaat, hetgeen in casu niet het geval is. In verhouding tot zijn leeftijd is het ook niet bijzonder lang dat hij in België verblijft. Het grootste deel van zijn leven heeft hij elders doorgebracht. Hij is niet uitermate jong of oud waardoor het nemen van deze beslissing inhumain zou zijn. Hij is nog voldoende jong om elders een nieuwe start te maken of toch minstens elders enige tijd zijn leven verder te zetten, in afwachting dat hij zich terug kan voegen bij partner, voor zover hij dit nog steeds zou wensen in de toekomst. Vandaar dat zijn leeftijd evenmin als een obstakel wordt beschouwd voor het nemen van deze beslissing. Betreffende zijn gezondheidstoestand is ons niets ongunstig bekend.

Wat betreft zijn sociale en culturele integratie dient opgemerkt te worden dat een dergelijk zware veroordeling voor drugsfeiten bezwaarlijk kan getuigen van een gedegen integratie van betrokkene. Wel integendeel, hij liet zich in met activiteiten die absoluut niet van enige integratie getuigen, tenzij dan misschien van integratie in het criminele milieu gezien hij deel uitmaakt van een goede georganiseerde criminele organisatie en hij er zich als leidinggevende profileerde. Betrokkene is momenteel opgesloten in de gevangenis, waardoor er geen verdere banden met België kan worden opgebouwd.

Wat betreft de economische situatie van betrokkene, zijn er geen stukken terug te vinden in het administratief dossier.

Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen. Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden.

Wat betreft zijn bindingen met zijn land van oorsprong is het niet omdat hij al jaren in Europa is, dat er geen band meer zou zijn met familie en vrienden in zijn land van herkomst. Betrokkene heeft in elk geval nog de Marokkaanse nationaliteit waardoor het redelijk is te stellen dat hij er welkom is. Betrokkene heeft lang genoeg in eigen land gewoond om voldoende vertrouwd te zijn met zijn eigen taal. Bovendien valt uit de stukken in het administratief dossier af te leiden dat betrokkene nog zijn ouders, broers heeft in land van herkomst.

Ten overvloede dient opgemerkt te worden dat betrokkene in 2012 en 2017 een inreisverbod heeft gekregen van resp. 3 én 8 jaar

Geen van de andere voorgelegde documenten doen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene in toepassing van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd om redenen van nationale veiligheid. Door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis, 43, en 45 van de Vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) in samenhang met artikel 21 van het VWEU, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“1. Verzoeker diende een aanvraag van verblijf in als familielid van een Unieburger op grond van artikel 40bis, §2, 5° Vreemdelingenwet:

“Art. 40bis.[1 § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :(...)

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.”

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. § 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1. [1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden "Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.]1

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden]1 te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° [1 de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.]1

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

[1 Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.]1

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Verzoeker kreeg op 9 december 2012 en 24 januari 2017 een inreisverbod van respectievelijk drie en acht jaar opgelegd.

De grondslag van het inreisverbod dat aan verzoeker werd opgelegd is artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Artikel 2, punt 3 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt: “Deze richtlijn is niet van toepassing op personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen in de zin van artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscode.”

Artikel 3, punt 1 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt: "Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder: 1. 'onderdaan van een derde land': eenieder die geen burger van de Unie is in de zin van artikel 17, lid 1, van het Verdrag en die geen persoon is, die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer valt, als bepaald in artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscore;"

Artikel 2 punt 5 van de Schengengrenscore stelt het volgende: "In deze verordening wordt verstaan onder: [...] 5. „personen die onder het Unierecht inzake vrij verkeer vallen":

a) de burgers van de Unie in de zin van artikel 20, lid 1, VWEU en de in Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad (1) bedoelde onderdanen van derde landen die familielid zijn van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer uitoefenen; [...];".

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) en vervangen door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011).

In dit kader moet worden opgemerkt dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, de omzetting vormt van artikel 2, lid 2, a) en artikel 3, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2006-2007, doc. nr. 51-2845/001).

De kernfamilieleden van de Unieburger, zoals vermeld in artikel 2, lid 2 van de richtlijn, beschikken over een recht op binnenkomst en op verblijf in de gastlidstaat onder de in de Burgerschapsrichtlijn gestelde voorwaarden.

In deze zin kent artikel 40bis, §§ 3 en 4 van de Vreemdelingenwet een recht van verblijf toe voor zover de familieleden van de Unieburgers, vermeld in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldoen aan de gestelde binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden. Zoals eerder gesteld, blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing niet dat de identiteit van verzoeker en de gezinsband tussen verzoeker en zijn zoon worden betwist.

Het wordt niet betwist dat verzoeker de vader is van een minderjarig Nederlands dochter die in België woont, en van wie kan worden aangenomen dat zij haar rechten van vrij verkeer als Unieburger heeft uitgeoefend.

Verzoeker moet sinds de geboorte van zijn kind worden beschouwd, niet als een derdelander zoals bedoeld in de Terugkeerrichtlijn, maar als een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van haar rechten van vrij verkeer.

Volgens artikel 43, § 1 van de Vreemdelingenwet kan het recht op binnenkomst en het recht op verblijf, zoals het wordt toegekend aan familieleden van Unieburgers vernoemd in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, enkel worden beperkt in volgende gevallen:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 43, luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenen van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3. Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen. [...]

§ 4. [...].”

Blijkens deze bepalingen kan de gezinshereniging tussen Unieburgers en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, enkel beperkt worden om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid of indien valse documenten werden gebruikt of fraude werd gepleegd.

Het weigeren van een verblijfsaanvraag van een familielid van een Unieburger moet worden beschouwd als het beperken van de vrijheid van verkeer en verblijf van Unieburgers en hun familieleden.

Hierbij dient de gemachtigde ook op grond van artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet rekening te houden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Conform artikel 45 van de Vreemdelingenwet moet het om een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving gaan.

Artikel 20 van het VWEU handelt over het burgerschap van de Unie en verleent iedere burger van de Unie een fundamenteel en persoonlijk recht op vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. In artikel 21 van het VWEU wordt dit recht op vrij verkeer opnieuw bevestigd en wordt dit recht uitgeoefend onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld. Het eventuele verblijfsrecht van een derdelander-familielid in een lidstaat van de Unie is afgeleid uit de uitoefening van het recht van vrij verkeer door een burger van de Unie (zie HvJ van 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het Hof van Justitie heeft eveneens geoordeeld dat de bepalingen waarin een fundamenteel beginsel is verankerd, zoals het vrije verkeer van personen, ruim moeten worden uitgelegd en dat aan deze bepalingen in geen geval hun nuttig effect mag worden ontnomen (HvJ 7 oktober 2010, C-162/09, Lassal, pt. 31). De beperkingen van de vrijheid van verkeer moeten volgens het Hof van Justitie daarentegen restrictief worden uitgelegd (HvJ 3 juni 1985, C-139/85, Kempf, pt. 13).

Het aan verzoeker opgelegde inreisverbod kan niet beschouwd worden als een inreisverbod in de zin van de artikelen 44nonies en 44decies van de Vreemdelingenwet, die een omzetting vormen van artikel 32 van de Burgerschapsrichtlijn.

De gemachtigde doet afbreuk aan artikel 21 van het VWEU en het bepaalde in de Burgerschapsrichtlijn door het weigeren van een aanvraag tot gezinshereniging mede om de reden dat in het verleden een inreisverbod werd afgeleverd aan de derdelander, thans familielid van een Unieburger die haar rechten van vrij verkeer heeft uitgeoefend.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het inreisverbod mee aan de basis ligt van de weigeringsbeslissing.

Verwerende partij motiveerde immers als volgt:

“Uit het bovenstaande blijkt dat de betrokkene het inreisverbod niet heeft nageleefd en gerespecteerd. In deze dient opgemerkt te worden dat de termijn van een inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum

waarop betrokkene effectief het grondgebied van België/Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie – C-225/16 van 26.07.2017). Het inreisverbod is aldus heden nog van kracht. Er blijkt nergens uit het dossier van betrokkene dat voormeld inreisverbod zou zijn ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 of in overeenstemming met art. 44decies van diezelfde wet.

Vervolgens dient naast het inreisverbod, ook artikel 43 in rekening te worden gebracht.” [...] (eigen markering)

De twee inreisverboden zijn duidelijk één van de twee determinerende motieven waarop de weigeringsbeslissing is gesteund. Verwerende partij schendt hiermee niet enkel de bovenstaande artikelen, maar ook het gezag van gewijsde van RvV arrest nr. 278 219 van 11 oktober 2022.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de gemachtigde verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 KA e.a. t. de Belgische staat en overgaat tot een afhankelijkheidstoets, doch dit arrest had enkel betrekking op derdelanders die een aanvraag indienden in functie van statische Belgen, die geen gebruik hadden gemaakt van hun recht op vrij verkeer, hetgeen verschillend is van de situatie in casu (dienaangaande stelt het HvJ in punt 40 van dit arrest immers: “Vervolgens preciseert deze rechter dat de betrokken Belgische staatsburger in elk van de zeven gevoegde hoofdzaken nooit zijn recht op vrij verkeer binnen de Unie heeft uitgeoefend. Bijgevolg kunnen de derdelanders die familieleden van die Belgische staatsburgers zijn, geen afgeleid verblijfsrecht ontlenen aan richtlijn 2004/38 of artikel 21 VWEU (zie in die zin arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punten 52 54)”).

De afhankelijkheidstoets die verwerende partij in toepassing van de KA rechtspraak wil voeren heeft hier geen plaats. Het arrest KA is niet van toepassing en het recht op verblijf voor de vader van een Nederlands kind vloeit voort uit artikel 21 VWEU, de Burgerschapsrichtlijn en artikel 40bis Vw.

Ook hier schendt verwerende partij artikel 40bis, 43 en 45 van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht, plus het gezag van gewijsde van RvV arrest nr. 278 219 van 11 oktober 2022. Uw Raad gaf immers het volgende aan:

(...)

Waar verzoeker, naast het inreisverbod en het arrest KA, ditmaal ook artikel 43 van de Vreemdelingenwet aanhaalt ter rechtvaardiging van de bestreden beslissing, zal hierna dieper op de concrete toepassing van dit artikel worden ingegaan.

2. Wat betreft de vereiste van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving

2.1. Het begrip ‘openbare orde’, zoals het wordt gebruikt in artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, waarvan de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormen, moet restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie veronderstelt het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde, in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, hoe dan ook het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 10 juli 2008, C-33/07, Jipa, en verwijzing naar rechtspraak daarin).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten an sich is niet voldoende om tot de intrekking van het verblijfsrecht te komen. Er moet een risico tot recidive zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd. Er moet immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat de individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan – een louter hypothetische kans volstaat niet.

Het onderzoek en de motieven van verwerende partij op dit punt zijn gebrekkig.

2.2. Verwerende partij haalt de volgende elementen in de bestreden beslissing:

- Het feit dat verzoeker een alias gebruikt heeft;
- Een PV uit 2010 wegens drugsbezit;
- Een aanhouding door de politie en veroordeling bij verstek op 12 december 2013 tot een gevangenisstraf van drie maanden en een geldboete van 6000 € voor handel in verdovende middelen;
- Een PV in 2014 wegens drugsbezit;
- Een aanhouding door de politie en een veroordeling in 2016 tot een gevangenisstraf van 15 maanden en een geldboete van 6000 € voor handel in verdovende middelen, waarbij verzoeker in staat van herhaling werd bevonden.

Verwerende partij schetst hierbij echter geen volledig en correct beeld van de correctionele veroordelingen, en laat het na om te vermelden dat twee maal door de correctionele rechtbank de maatregel van uitstel van straf werd toegekend. Er is een wezenlijk verschil tussen een effectieve celstraf of boete, of een celstraf of boete (gedeeltelijk) met uitstel. Een correctionele rechter kent uitstel van straf toe, indien er sprake is van verzachtende omstandigheden.

Bij de correctionele veroordeling op 12 december 2013 werd verzoekers immers veroordeeld tot een boete met uitstel, behalve voor € 600.

Bij de correctionele veroordeling op 14 december 2016 kreeg werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel, behalve voor 8 maanden; en een boete met uitstel, behalve voor € 1500.

Verwerende partij baseerde zich voor haar analyse van de vraag of verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt bijgevolg op een verkeerde of onvolledige lezing van verzoekers strafblad.

Waar verwerende partij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie omtrent de georganiseerde drugscriminaliteit die onder het begrip 'ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid' kunnen vallen, dient opgemerkt te worden dat verzoeker niet betrokken was bij georganiseerde drugshandel. Verzoeker was illegaal op het grondgebied en zelf verslaafd aan hasj, en werd veroordeeld omdat hij dit ook verkocht. Verzoeker maakte geen deel uit van een crimineel netwerk of georganiseerde drugshandel, zoals ook blijkt uit de correctionele vonnissen. Deze motieven zijn dan ook naast de kwestie.

Hoewel de verkoop van hasj laakbaar is, en verzoeker dit geenszins wil goedpraten in voorliggend verzoekschrift, dient er wel op gewezen te worden dat dit een softdrug is. In de bestreden beslissing vergist verwerende partij zich waar ze spreekt over cocaïne: "Het verhandelen van cocaïne vormt een ernstige inbreuk op de rechtsorde en dient krachtig bestreden te worden." en "Het op de markt brengen van cocaïne vormt een ernstige bedreiging voor de volksgezondheid en bevordert de toename van vermogensdelicten." Verzoeker werd niet veroordeeld voor het verhandelen van cocaïne, en er werd evenmin een PV opgesteld voor het bezit of de handel in cocaïne. Verwerende partij vergist zich, en meent verkeerdelijk dat verzoeker een harddrug verhandelde, terwijl het om een softdrug ging. Het administratief dossier bevat geen correctioneel vonnis of andere elementen waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker cocaïne verhandelde. Verwerende partij gaat hier onzorgvuldig te werk.

Hoewel ook de handel in een softdrug niet dient goedgepraat te worden, is dit wel een wezenlijk verschil, zeker nu verwerende partij een verkeerd uitgangspunt neemt bij het beantwoorden van de vraag of verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Voorts meent verwerende partij ten onrechte dat verzoeker deel uitmaakt van een 'goed georganiseerde criminele organisatie, waarbij hij zich als leidinggevende profileerde', én dat verzoeker momenteel in de gevangenis zit opgesloten.

Tot slot werd verzoeker nooit veroordeeld voor diefstal. Verwerende partij dwaalt wanneer ze spreekt in de bestreden beslissing over 'herhaalde veroordelingen voor diefstal'.

De combinatie van het feit dat verwerende partij over het hoofd zag dat verzoeker in zijn twee correctionele veroordelingen steeds uitstel kreeg toegekend (en dus niet volledig effectieve straffen, zoals verwerende partij verkeerdelijk meent), met het feit dat verzoeker niet betrokken was in georganiseerde drugscriminaliteit (laat staan dat hij een leidinggevende was), met het feit dat verzoeker zich schuldig maakte aan bezit en handel van een softdrug en niet een harddrug zoals verwerende partij verkeerdelijk

stelde, met het feit dat verzoeker momenteel niet is opgesloten in de gevangenis (zoals verzoeker verkeerdelijk poneert), en tot slot met het feit dat verzoeker nooit veroordeeld werd voor diefstal, maakt dat verwerende partij niet tot een correcte inschatting kon komen van de bedreiging die verzoeker vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

2.3. Daarnaast hield verwerende partij in haar analyse van het reële risico op herhaling van strafbare feiten geen rekening met alle relevante elementen in het administratief dossier. Verwerende partij oordeelt op een voorbarige wijze dat er sprake is van een actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verwerende partij motiveert omtrent het actuele karakter als volgt:

“Door betrokkene wordt geenszins een vorm van schuldbesef getoond, noch trekt hij lering uit zijn vorige veroordelingen (sic) en is dus hardleers. Een eerdere veroordeling heeft betrokkene er dus niet van weerhouden om nieuwe feiten te plegen. Het bestaan van een reëel risico op herhaling van strafbare feiten volstaat om in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de openbare orde te hebben vastgesteld. Betrokkenes gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Gezien het gebruik van de aliassen, de herhaaldelijke veroordelingen voor diefstal (sic), betrokkenes laakbare ingesteldheid, zijn gebrek aan respect voor de wet bestaat duidelijk het risico dat betrokkene zal hervallen in illegale praktijken.”

Deze motivering is omwille van verschillende redenen gebrekkig.

Om te beginnen ziet verwerende partij over het hoofd dat het laatste strafbare feit van zeven (7) jaar geleden dateert. Verzoeker werd op 14 december 2016 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen, voor feiten die hij eerder had gepleegd. Uit het administratief dossier blijkt niet exact wanneer de feiten waarvoor verzoeker in 2016 werd veroordeeld zich afspeelden, maar gezien de trage correctionele rechtsgang, was dit een ruime periode voor het vonnis van december 2016.

Op basis van feiten van zeven jaar geleden, kan men onmogelijk zomaar concluderen dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor een fundamenteel belang in de maatschappij. Dit geldt des te meer gezien verzoeker sinds zijn veroordeling in 2016, een foutloos parcours heeft gelopen, en de afgelopen zeven jaar niet meer in aanraking kwam met het gerecht.

Het foutloze parcours van verzoeker de afgelopen zeven jaar, vormt een indicatie dat er geen sprake is van een actueel recidivegevaar. Verwerende partij hield hier ten onrechte geen rekening mee.

Daarbij komt dan nog dat verwerende partij tegen het administratief dossier in stelt dat ‘bij [de] aanvraag gezinshereniging of in [het] administratief dossier er geen elementen terug te vinden [zijn] dat betrokkene dermate inspanningen levert die van belang zouden kunnen zijn.’

Verwerende partij baseert haar onderzoek naar het actuele gevaar op de 2 PV's en de 2 correctionele vonnissen, die dateren van 2016 of zelfs langer geleden, maar laat het na om rekening te houden met alle recentere stukken in het administratief dossier die aantonen dat verzoeker de afgelopen 7 jaar zijn leven heeft omgegooid. Verwerende partij laat het ook na om te motiveren waarom deze stukken, die een beeld schetsen van de huidige situatie, niet relevant zouden zijn.

Uit het administratief dossier blijkt het volgende:

Op 27 januari 2016 werd verzoekers dochter geboren.

Verzoeker was aanwezig bij de geboorte van zijn dochter, zoals blijkt uit het attest van de gynaecoloog, dr. P. E. (...).

De afgelopen jaren werkte verzoeker voor verschillende werkgevers: Exonet BVBA; Andalucia BVBA; M.B.A. BVBA en MO & Company SRL.

Verzoeker kreeg een arbeidscontract van onbepaalde duur aangeboden door Exonet BVBA.

Verzoeker werkte zodra dit toegelaten was en hij over een AI beschikte. Doordat verzoeker verschillende weigeringsbeslissingen heeft ontvangen, diende hij zijn tewerkstelling noodgedwongen bepaalde periodes stop te zetten, en later een nieuwe werkgever te zoeken.

Verzoeker volgde Nederlandse les en een inburgeringscursus. Zijn trajectbegeleider geeft aan dat er van de docenten geen klachten of bezorgdheden werden geuit over verzoeker. Verzoeker komt volgens zijn trajectbegeleider altijd zijn gemaakte afspraken na.

Voorts bevindt er zich een bewijs van betaling van de schoolfactuur van verzoekers dochter in het administratief dossier.

Verwerende partij betwist niet dat er een band is tussen verzoeker en zijn dochter. (zie infra wat betreft de manke argumentatie van verwerende partij over de affectieve banden tussen verzoeker en zijn dochter).

Verzoekers dochter is ondertussen 7 jaar oud, en woont bij verzoeker.

Voorts bevindt zich in het administratief dossier het verzoekschrift tot nietigverklaring dd. 29 juni 2022 van de vorige weigeringsbeslissing van verwerende partij, dat uiteindelijk heeft geleid tot RvV arrest nr. 278 219 van 11 oktober 2022. Bij dit verzoekschrift voegde de vorige raadsman van verzoeker 3 zeer relevante stukken:

- Verklaring Olo vzw dd. 16.06.2022;
- Verklaring dr. J. I. (...) dd. 24.06.2022;
- Verklaring basisschool De Gele Balon dd. 15.06.2022.

Deze stukken worden als volgt toegelicht in het verzoekschrift:

“Gezien de moeder van T. O.-K. kampt met psychische problemen (o.a. een zware depressie) heeft verzoeker steeds de zorg van het kind op zich genomen. Het kind woont op het adres van verzoeker in de Nikkelstraat 1/201 te 2060 Antwerpen. (stukken 3,4,5 en 6)

Verzoeker zorgt voor het kind, brengt het naar school, etc... (stukken 8, 9 en 10)”

Daarnaast bevindt zich in het administratief dossier de syntheseseminarie die de vorige raadsman had neergelegd in het kader van deze beroepsprocedure bij Uw Raad.

Bij deze syntheseseminarie werden alle stukken, waaronder de verklaring van Olo vzw, de verklaring van de huisarts dr. I. (...) en van de basisschool, nogmaals toegevoegd.

Voorts werd er opnieuw een toelichting gegeven bij deze stukken:

“In casu handelt verwerende partij niet in het belang van T. O. K.. De moeder van het meisje kan niet voor haar zorgen. (stuk 8, 9 en 10) Sinds haar geboorte in 2016 zorgt haar vader steeds voor haar. De moeder is weliswaar ‘aanwezig’ maar zij kan de effectieve zorg voor het kind niet aan.’

Tot slot bevindt zich in het administratief dossier ook de pleitnota die de vorige raadsman had neergelegd in het kader van deze procedure bij Uw Raad. Bij deze pleitnota werden alle stukken, waaronder opnieuw de verklaring van Olo vzw, de verklaring van de huisarts dr. I. (...) en de verklaring van de basisschool, voor een derde keer toegevoegd.

In deze pleitnota van 2 pagina's werd nogmaals een toelichting gegeven bij deze stukken:

“Graag wil de heer L. de klemtoon leggen op het feit dat er wel degelijk een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen hem en zijn dochtertje O.-K.. De heer L. is de biologische vader van het kind. Het kind is ten laste van hem en woont samen met hem op het adres (...) Antwerpen (stuk 3,4,5 en 6). Ook de loonfiches van verzoeker (stuk 11) vermelden ‘1 kind ten laste’.

De heer L. heeft voldoende bestaansmiddelen om te voorzien in zijn eigen behoeften en in deze van zijn dochtertje. Hij is thans tewerkgesteld voor de firma SRL MO & COMPANY.

Hij vormt een gezinscel met zijn dochter en zorgt effectief voor zijn dochter (stuk 3,4,5,6, 8,9 en 10). De moeder van het kind is niet in staat om de zorg van het kind op zich te nemen omwille van een zware depressie.”

Uit de verklaring van Olo vzw, een vzw erkend en gesubsidieerd door het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap (VAPH), het Agentschap Opgroeien en het Departement onderwijs, blijkt dat deze organisatie de moeder van verzoekers dochter leerde kennen tijdens haar zwangerschap in 2015. De vzw attesteert dat de moeder van O.-K. reeds jaren met depressies en gezondheidsklachten kampt, en haar familie niet op de hoogte is van het bestaan van O.-K. gezien haar islamitische achtergrond. Dit alles maakt dat de moeder niet in staat is om de volledige zorg op te nemen van het kind.

Olo vzw bevestigt nogmaals dat ze het gezin al jaren begeleid, en dat ze verzoeker doorheen de jaren een belangrijke vaderrol opneemt voor zijn dochter. De dochter lijdt onder de verblijfsonzekerheid van haar vader. De getuigenis sluit als volgt af: "Wij zien hoe de vader de voorbije jaren enorm hard zijn best doet en zich enorm hard heeft herpakt, dit om aanwezig te kunnen zijn in het leven van zijn dochter O.-K. en om voor haar te kunnen zorgen. Wij zien de onvoorwaardelijke liefde van Mohamed naar zijn dochter en het belang ervan dat hij aanwezig blijft in haar leven." (Stuk 2)

De huisarts, dr. I. (...), bevestigt op 24.06.2022 onder meer dat verzoeker sinds de geboorte van zijn dochter regelmatig op consultatie komt met zijn dochter. De arts geeft verder ook aan dat de moeder van de dochter erg depressief is, en niet met haar dochter tot de arts kan komen. De depressie van de moeder is begonnen sinds ze 7 maanden zwanger was van de dochter O.-K.. (stuk 3)

De basisschool van de dochter, (...), bevestigt tot slot dat het verzoeker is die zijn dochter elke dag brengt naar en afhaalt van school. Voorts geeft de school aan dat het verzoeker is die de schoolse zaken van zijn dochter opvolgt, en waarmee de school in nauw contact staat. De school sluit af: "Zonder haar papa zou O.-K. de zorg niet kunnen krijgen die ze nu heeft." (stuk 4) Over de moeder van O.-K. rept de school met geen woord.

Verzoeker vormt de voornaamste zorgfiguur van zijn dochter, aangezien de moeder met ernstige psychologische problemen kampt. Verwerende partij wist dit, of behoorde dit te weten.

De bovenstaande elementen, die allen dateren van na de laatste aanrakingen van verzoeker met politie en justitie, vormen op zijn minst een aanwijzing van het feit dat verzoeker zijn leven over een andere boeg heeft gegooid. Niet alleen het feit dat hij sinds eind 2016 geen strafrechtelijke misstappen meer heeft begaan, maar ook zijn traject de afgelopen zeven jaar, waarbij hij Nederlands leerde, een inburgeringstraject volgde, werkte wanneer dit legaal toegestaan was, een dochter kreeg en de rol van zorgfiguur voor deze dochter zeer ernstig neemt (zoals de huisarts, een onafhankelijke vzw die het gezin al jaren begeleid en de school onder meer bevestigen), zijn evenzeer relevant bij beoordeling van het actuele karakter van de bedreiging die verzoeker vormt.

Verwerende partij gaat dan ook onzorgvuldig te werk door al deze elementen in het administratief dossier te negeren, en louter te focussen op de misstappen die verzoeker heeft begaan tot 2016.

Verzoeker ziet niet in op welke gegevens verwerende partij de volgende aannames baseert:

"Door betrokkene wordt geenszins een vorm van schuldbesef getoond, noch trekt hij lering uit zijn vorige veroordelingen (sic) en is dus hardleers." en 'Bij [de] aanvraag gezinshereniging of in [het] administratief dossier er geen elementen terug te vinden [zijn] dat betrokkene dermate inspanningen levert die van belang zouden kunnen zijn."

Verwerende partij houdt het op loutere boutades, en motiveert niet waarom al deze elementen die op zijn minst een aanwijzing vormen dat verzoeker zijn leven over een andere boeg heeft gegooid de afgelopen zeven jaar, niet relevant zouden zijn bij de beoordeling van het actuele risico.

Verwerende partij baseert zich op een fragmentarische lezing van het administratief dossier bij de beoordeling van het actuele risico dat verzoeker vormt, en ging daardoor onzorgvuldig te werk.

Ten overvloede nog twee aanvullende argumenten.

Waar verwerende partij verwijst naar de 'herhaalde veroordelingen voor diefstal' ter motivering van het recidiverisico, vergist ze zich. Verzoeker werd nooit veroordeeld tot diefstal.

Voorts is de volgende argumentatie gebrekkig: "Door betrokkene wordt geenszins een vorm van schuldbesef getoond, noch trekt hij lering uit zijn vorige veroordelingen en is dus hardleers. Een eerdere veroordeling heeft betrokkene er dus niet van weerhouden om nieuwe feiten te plegen."

Verzoeker werd twee maal veroordeeld, bij verstek op 12 december 2013 en op 14 december 2016.

Verwerende partij poneert ten onrechte dat verzoeker geen lering trekt uit zijn vorige veroordelingen. Na de tweede veroordeling in 2016 kwam verzoeker op geen enkele wijze nog in contact met de politie of justitie. Dit is dus niet correct, verzoeker trok wel degelijk lering uit deze veroordelingen.

Waar verwerende partij stelt dat de eerdere veroordeling verzoeker er niet van heeft weerhouden om nieuwe feiten te plegen, ziet ze over het hoofd dat de veroordeling van 12 december 2013 bij verstek was. Verzoeker had op dat moment geen verblijfsrecht, en kon zijn adres bijgevolg ook niet registreren bij de gemeente (hetgeen verwerende partij wist of had moeten weten). Verzoeker was gewoonweg niet op de hoogte van deze stafprocedure. Verzoeker was zelf niet aanwezig op de correctionele zitting, en hij werd ook niet vertegenwoordigd door een advocaat. Doordat verzoeker, op dat moment in illegaal verblijf en zonder geregistreerd verblijfsadres, bij verstek werd veroordeeld en hiervan dus niet op de hoogte was, kon hij hieruit logischerwijze ook geen lessen trekken.

Verwerende partij stelt dan ook op voorbarige en onzorgvuldige wijze dat verzoeker geen lering trekt uit zijn vorige veroordelingen.

3. Wat betreft het onderzoek naar de gezinssituatie cfr. artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet

3.1. Verwerende partij neemt verkeerdelijk als uitgangspunt van haar analyse van de gezinssituatie van verzoeker het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, KA e.a. t. de Belgische staat.

Het arrest KA is echter niet van toepassing, en het recht op verblijf voor de vader van een Nederlands kind vloeit voort uit artikel 21 VWEU, de Burgerschapsrichtlijn en artikel 40bis Vw.

Verwerende partij kon niet op een correcte manier rekening houden met de gezinssituatie van verzoeker zoals artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet vereist, indien ze als uitgangspunt een compleet foutief juridisch kader hanteerde.

Verwerende partij meende dat er diende beoordeeld te worden of er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn dochter dat deze kan rechtvaardigen dat er een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend aan verzoeker. Dit is echter niet het geval.

Los van de feiten die verzoeker inroept in de bestreden beslissing, is de analyse van de gezinssituatie per definitie gebrekkig, nu verzoeker een foutief en te strikt juridisch kader hanteerde, nl. de rechtspraak van het arrest KA t. België. Verwerende partij ging hier onzorgvuldig te werk, en schond artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Ten tweede valt bij de analyse van de gezinssituatie op dat verwerende partij wederom geen rekening hield met alle relevante stukken en informatie in het administratief dossier.

Verzoekers dochter is ondertussen 7 jaar oud, en woont bij verzoeker.

In het administratief dossier bevindt zich het verzoekschrift tot nietigverklaring dd. 29 juni 2022 van de vorige weigeringsbeslissing van verwerende partij, dat uiteindelijk heeft geleid tot RvV arrest nr. 278 219 van 11 oktober 2022. Bij dit verzoekschrift voegde de vorige raadsman van verzoeker 3 zeer relevante stukken:

- Verklaring Olo vzw dd. 16.06.2022;
- Verklaring dr. J. I. (...) dd. 24.06.2022;
- Verklaring basisschool De Gele Balon dd. 15.06.2022.

Deze stukken worden als volgt toegelicht in het verzoekschrift:

“Gezien de moeder van T. O.-K. kampt met psychische problemen (o.a. een zware depressie) heeft verzoeker steeds de zorg van het kind op zich genomen. Het kind woont op het adres van verzoeker in de (...). (stukken 3,4,5 en 6)

Verzoeker zorgt voor het kind, brengt het naar school, etc... (stukken 8, 9 en 10)”

Daarnaast bevindt zich in het administratief dossier de synthesesamenvatting die de vorige raadsman had neergelegd in het kader van deze beroepsprocedure bij Uw Raad.

Bij deze synthesesamenvatting werden alle stukken, waaronder de verklaring van Olo vzw, de verklaring van de huisarts dr. I. (...) en van de basisschool, nogmaals toegevoegd.

Voorts werd er opnieuw een toelichting gegeven bij deze stukken:

“In casu handelt verwerende partij niet in het belang van T. O. K. De moeder van het meisje kan niet voor haar zorgen. (stuk 8, 9 en 10) Sinds haar geboorte in 2016 zorgt haar vader steeds voor haar. De moeder is weliswaar ‘aanwezig’ maar zij kan de effectieve zorg voor het kind niet aan.”

Tot slot bevindt zich in het administratief dossier ook de pleitnota die de vorige raadsman had neergelegd in het kader van deze procedure bij Uw Raad. Bij deze pleitnota werden alle stukken, waaronder opnieuw de verklaring van Olo vzw, de verklaring van de huisarts dr. I. (...) en de verklaring van de basisschool, voor een derde keer toegevoegd.

In deze pleitnota van 2 pagina's werd nogmaals een toelichting gegeven bij deze stukken:

“Graag wil de heer L. de klemtoon leggen op het feit dat er wel degelijk een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen hem en zijn dochtertje O.-K.. De heer L. is de biologische vader van het kind. Het kind is ten laste van hem en woont samen met hem op het adres (...) (stuk 3,4,5 en 6). Ook de loonfiches van verzoeker (stuk 11) vermelden ‘1 kind ten laste’.

De heer L. heeft voldoende bestaansmiddelen om te voorzien in zijn eigen behoeften en in deze van zijn dochtertje. Hij is thans tewerkgesteld voor de firma SRL (...).

Hij vormt een gezinscel met zijn dochter en zorgt effectief voor zijn dochter (stuk 3,4,5,6, 8,9 en 10). De moeder van het kind is niet in staat om de zorg van het kind op zich te nemen omwille van een zware depressie.”

Uit de verklaring van Olo vzw, een vzw erkend en gesubsidieerd door het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap (VAPH), het Agentschap Opgroeien en het Departement onderwijs, blijkt dat deze organisatie de moeder van verzoekers dochter leerde kennen tijdens haar zwangerschap in 2015. De vzw attesteert dat de moeder van O.-K. reeds jaren met depressies en gezondheidsklachten kampt, en haar familie niet op de hoogte is van het bestaan van O.-K. gezien haar islamitische achtergrond. Dit alles maakt dat de moeder niet in staat is om de volledige zorg op te nemen van het kind.

Olo vzw bevestigt nogmaals dat ze het gezin al jaren begeleidt, en dat ze verzoeker doorheen de jaren een belangrijke vaderrol opneemt voor zijn dochter. De dochter lijdt onder de verblijfsonzekerheid van haar vader. De getuigenis sluit als volgt af: “Wij zien hoe de vader de voorbije jaren enorm hard zijn best doet en zich enorm hard heeft herpakt, dit om aanwezig te kunnen zijn in het leven van zijn dochter O.-K. en om voor haar te kunnen zorgen. Wij zien de onvoorwaardelijke liefde van M. naar zijn dochter en het belang ervan dat hij aanwezig blijft in haar leven.” (Stuk 2)

De huisarts, dr. I. (...), bevestigt op 24.06.2022 onder meer dat verzoeker sinds de geboorte van zijn dochter regelmatig op consultatie komt met zijn dochter. De arts geeft verder ook aan dat de moeder van de dochter erg depressief is, en niet met haar dochter tot de arts kan komen. De depressie van de moeder is begonnen sinds ze 7 maanden zwanger was van de dochter O.-K. (stuk 3)

De basisschool van de dochter, de (...), bevestigt tot slot dat het verzoeker is die zijn dochter elke dag brengt naar en afhaalt van school. Voorts geeft de school aan dat het verzoeker is die de schoolse zaken van zijn dochter opvolgt, en waarmee de school in nauw contact staat. De school sluit af: “Zonder haar papa zou O.-K. de zorg niet kunnen krijgen die ze nu heeft.” (stuk 4) Over de moeder van O.-K. rept de school met geen woord.

Verzoeker vormt de voornaamste zorgfiguur van zijn dochter, aangezien de moeder met ernstige psychologische problemen kampt, en deze rol niet op zich kan nemen.

Ondanks deze informatie, meent verwerende partij dat het “vrij verkeer van het kind niet in het gedrang komt omdat de vader het inreisverbod dient op te volgen en/of de opheffing van het inreisverbod dient te vragen vanuit het buitenland. De moeder van het kind is immers eveneens een EU-burger en houder van het verblijfsrecht. Zij is een volwassen persoon en ook nog moeder van een ander kind. Behoudens de bedrieglijke verklaring op eer is er niets dat er op wijst dat de moeder er fysiek/mentaal niet toe in staat

zou zijn zelfstandig haar recht op vrij verkeer uit te oefenen, alsook voor de kinderen de zorg op te nemen.”
(eigen markering)

Dit is niet ernstig, en gaat lijnrecht in tegen de stukken in het administratief dossier. Verwerende partij ging hier dan ook onzorgvuldig te werk.

Door geen rekening te houden met alle stukken in het administratief dossier, en door over het hoofd te zien dat verzoeker al jarenlang de voornaamste zorgfiguur is voor zijn 7-jarige dochter, waarbij de moeder deze rol omwille van medische redenen niet op zich kan nemen, kon verwerende partij onmogelijk tot een correcte analyse van de gezinssituatie komen.

3.3. Ten derde dwaalt verwerende partij waar ze stelt dat de bestreden beslissing ‘geen belemmering kan vormen voor het welzijn van het kind. Het risico op verstoring van het evenwicht van het kind wordt als zeer laag ingeschat’.

Deze boutade vindt geen enkele grond in het administratief dossier. Het is compleet onduidelijk op basis van welke informatie verwerende partij meent te concluderen dat een scheiding van acht jaar tussen een 7-jarige kind en haar vader, waarbij niet wordt betwist dat er sprake is van een band (maar de draagwijdte van deze band wel fundamenteel verkeerd wordt ingeschat – zie supra), een ‘zeer laag risico op verstoring van het evenwicht’ met zich mee zou brengen.

Een grondig onderzoek naar de gezinssituatie, zoals artikel 43 van de Vreemdelingenwet vereist, vereist iets meer ernst en zorgvuldigheid dan dit soort ongefundeerde platitudes.

Verzoeker wenst te wijzen op recent onderzoek dat in het Verenigd Koninkrijk werd gevoerd omtrent de impact van de verwijderbaarheid van een derdelands ouder op de Britse partner en kinderen:

“The research shows that precarious immigration status leads to a range of (potentially extreme) impacts on people’s private lives, relationships and families, as well as physical and mental health, finances, careers and identities. Living under chronic insecurity, people are made poorer, sicker and unhappier. Their abilities to plan for the future or to be the partners and parents they wish to be are severely restricted, particularly by aspects of the immigration system such as forced unemployment, long-term uncertainty and the threat or reality of separation by detention or removal. The findings suggest gendered, racialised and classed biases to the recognition and evaluation of family life. The data found that the harm caused by an insecure immigration status is not only felt by TCNs who are unlawfully present or have a criminal record, but also by those with timelimited visas. Moreover, the effects are not only felt by foreign nationals, but also the British and European citizens close to them, even though they are not subject to immigration controls. This includes British children, who face detriment to their standard of living, school attainment, mental health and feelings of Britishness and belonging.”

“Gender roles: The immigration system (especially separation, unemployment, precariousness, powerlessness), affects people’s gendered identities and family roles. Interviewees reported ‘role reversal’ in relationship dynamics, with the female partners feeling overburdened by responsibility and work, and the TCN men feeling emasculated, infantilised, ashamed and dependent by being unable to ‘provide’ financially for their families, make relationship commitments or control their lives. Contributing to their guilt, decision makers (and sometimes in-laws or partners) often explicitly blame TCN men for their legal situations.”

“Citizen partners and children ‘Collateral damage’: The immigration status insecurity of a parent or partner affects the whole family, including British citizens. The level of harm can be high and long-lasting. Separation (within the UK or across borders), chronic uncertainty and their partners’ forced unemployment are particularly damaging, affecting citizens’ autonomy over many areas of their lives. Including work, education, place of residence and child raising decisions. Those already socially or economically marginalised are hit hardest.

Children: Although protected by domestic and international law, children’s best interests are conditional. The rights of children born to mixed-immigration status couples are coloured by their parents’ immigration status and any criminal record. A parent’s precarious immigration status (particularly when resulting in separation, forced unemployment or damaged mental health) causes children emotional, behavioural and educational harm and can diminish their sense of Britishness. Parents worry about the future repercussions of their children’s anger at the British authorities.

Family formation: The family-life decisions and experiences of British women are directly affected by their TCN partners' immigration status precariousness. This includes decisions around having children, with interviewees delaying starting families, feeling unable to be stay-at-home mums, or relinquishing maternity leave to return to work quickly (with implications for breastfeeding). In many cases, citizen partners feel a conflict between resolving their partners' immigration status and doing best by their children.

Power and responsibility: Precarious migrants often display early and extreme reliance on partners (and sometimes also their in-laws), including in terms of accommodation, food and finances. Citizen partners take on excessive responsibility, from providing emotional stability and income, to managing the legal and administrative applications. This leads to financial and mental health stress and shapes relationship dynamics. Power hierarchies can encourage citizen partners to adopt 'saviour' roles or alternatively behave in potentially abusive ways, such as withholding food, money and documents, or threatening to report partners to the Home Office during arguments or break-ups."

"Belonging: Citizens' emotional attachments to the UK are challenged by being unable to live there with the partner of their choice and the associated battles with the Home Office, especially when they are long, antagonistic and expensive. Their sense of security and patriotism is particularly shaken by: immigration enforcement action taken against loved ones, emotional damage to their children, being unable to resolve their partner's problems and being advised by the authorities to choose between separation or relocation (seen as a forced choice between one's partner and country).

Civic disenfranchisement: The British partners feel that they are lesser citizens as a result of falling in love with foreign men. Feeling constrained, judged and punished by the British authorities, their responses include relocating abroad, relinquishing British citizenship, and actively undermining UK border controls. Some even take on characteristics reminiscent of precarious migrants, including carrying identification documents, anxiety around immigration officers, vans and dawn raids, inability to plan for the future, and living with packed suitcases. British children with precarious migrant parents also display subjugated citizenship and describe feeling rejected by, and resentful of, the British state"

"Financial problems: Both precariously and unlawfully resident TCN experience financial difficulties as a direct result of the immigration system. These relate to the prohibitions against employment and accessing public funds, as well as high, growing and often nonrefundable fees, applications and legal costs. TCNs may feel forced to work illegally to cover legal cases or support families, despite the risks of poor pay, prison or deportation. Impacts: Both TCN and their citizen partners are affected. They lose savings, incomes and benefits, facing potentially extreme financial hardship, debt or destitution. There are material, health and psychological effects, as well as impacts for the internal dynamics of relationships. TCN men commonly suffer shame, dependency and emasculation.

Citizens: The families' ability to navigate the immigration system is affected by the socioeconomic position of citizen partners, including in terms of financial support, access to legal advice, challenges and applications, and enabling flexibility and risk taking (such as getting married, buying time with risky visa applications, and temporarily relocating within Europe (the 'Surinder Singh' route)). Even if lawfully present, having a precarious partner invariably leads to citizens experiencing financial loss. Common impacts include having to take on additional work or debt to support the family. This increases relationship stress and affects conception, parenting and maternity leave decisions. Those made 'single parents' by their partner's detention or removal disrupting care arrangements may be forced to give up their jobs and seek welfare support.'

"Impacts: Separation is deeply distressing for the whole family and particularly damaging to children. It causes significant harm, including to relationships, mental health, legal cases and finances. Decision makers underplay such harm and may even use temporary separations (e.g. by prison or immigration detention) to argue that families have demonstrated they could manage with long-term separation. Damage to children is evident in their behaviour, mental health and school attainment. They may develop emotional, behavioural and educational problems, including anxiety, depression and attachment difficulties. Skype is not an adequate alternative to in-person relationships."

De impact van de scheiding van verzoeker van zijn dochter zal zonder onderzoek van een familierechtbank, jeugdrechtbank, parket of expert (zoals in Nederland gedaan wordt) per definitie onzeker zijn, maar er zijn enkel aanwijzingen dat de impact op verzoekers dochter enkel negatief en erg schadelijk op de korte en de lange termijn kan zijn.

In Chavez-Vilchez wordt de affectieve band van een kind met de derdelands ouders onderscheiden als element van het element evenwicht van het kind, dat voortkomt uit de pedagogie, en gelinkt wordt aan de emotionele, intellectuele, affectieve, en psychologische balans voor een kind in diens ontwikkelingstraject. Dat heeft niets te zien met een kruideniersbenadering waarbij het evenwicht van het kind bij ongeveer gelijke affectieve hechting van een kind aan beide ouders niet verstoord zou worden als er één ouder uit die vergelijking wordt gehaald.

De benadering van verwerende partij is niet onderbouwd, niet verfijnd en incorrect. Niets laat toe te stellen dat indien een kind een affectieve band met beide ouders heeft het kind niet uit evenwicht gebracht zou worden door de verwijdering van een van die twee ouders. In tegendeel, verwijdering van een ouder waarmee er een reële affectieve band bestaat, wat verweerder niet betwist, heeft een schadelijke impact op een kind en verstoort diens evenwichtige ontwikkeling.

In EHRM, Nunez t. Noorwegen, wordt een Noorse rechter geciteerd in par. 24 die verwijst naar paragraaf 18 van General Comment No. 7 (2005) van het VN Kinderrechtencomité waarin gewezen wordt op de desastreuze impact van de verwijdering van een ouder op kinderen onder de acht jaar:

“Young children are especially vulnerable to adverse consequences of separations because of their physical dependence on and emotional attachment to their parents/primary caregivers. They are also less able to comprehend the circumstances of any separation. Situations which are most likely to impact negatively on young children include ... situations where children experience disrupted relationships (including enforced separations)”.

Chavez-Vilchez, punt 71, vereist dat er vertrokken wordt vanuit het hoger belang van de kinderen: “Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle betrokken omstandigheden in de beschouwing worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden.”

Verwerende partij laat dit echter na in de bestreden beslissing.

3.4. Zelfs mocht de moeder van verzoekers dochter alleen de zorg kunnen en willen dragen, dan nog volstaat dit niet. In het arrest van het Hof van Justitie van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a. (C-133/15) heeft het Hof geoordeeld:

“65 Indien in de onderhavige zaken – het is aan de verwijzende rechterlijke instantie om dat na te gaan – bij weigering om een verblijfsvergunning te verlenen aan de onderdanen van derde landen in de hoofdingen, de belanghebbenden het grondgebied van de Unie zouden moeten verlaten, zou dat kunnen leiden tot een beperking van de rechten die hun kinderen aan de status van burger van de Unie ontleen, inzonderheid van het verblijfsrecht, daar die kinderen genoopt zouden kunnen zijn hun moeder te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Door de eventuele verplichting voor de moeders om het grondgebied van de Unie te verlaten, zou hun kinderen het effectieve genot van de essentie van de rechten die zij evenwel aan hun status van Unieburger ontleen, worden onteigend (zie in die zin arrest van 13 september 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 78 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”

“68 In dit verband zij in herinnering gebracht dat het Hof het in het arrest van 6 december 2012, O e.a. (C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punten 51 en 56) voor de bepaling of de weigering om een verblijfsrecht toe te kennen aan de ouder, onderdaan van een derde land, van een kind, burger van de Unie, voor dat kind zou meebrengen dat het de voornaamste aan zijn status verbonden rechten niet kan uitoefenen, relevant heeft geacht wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust bij de ouder die onderdaan van een derde land is.”

Bij de beoordeling van het risico (!) dat de minderjarige Unieburger genoopt zal zijn het grondgebied van de Unie te verlaten, dient te worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg heeft over het kind (in casu verzoeker), en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die onderdaan is van een derde land. Die beoordeling dient te gebeuren rekening houdende met artikel 7 van het Handvest en artikel 24 van het Handvest:

“70 In het onderhavige geval moet, voor de beoordeling van het risico dat het betrokken kind, burger van de Unie, genoopt zal zijn het grondgebied van de Unie te verlaten en hem dus het effectieve genot van de essentie van de rechten die artikel 20 VWEU hem verleent, zal worden ontzegd indien aan zijn ouder, onderdaan van een derde land, een verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd, voor elk van de hoofdgedingen worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die onderdaan is van een derde land. In het kader van die beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarbij dat artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van dat Handvest erkende hogere belang van het kind”

Het Hof oordeelt in Chavez-Vilchez dan dat het feit dat het gegeven dat de andere ouder (eveneens Unieburger) de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind kan en wil dragen (hetgeen in casu niet het geval is) weliswaar relevant is, maar niet volstaat om te besluiten dat er geen zodanige afhankelijkheidsrelatie met de derdelands ouder bestaat dat het kind bij een weigering verblijfsrecht van die laatste zich genoopt zou zien de Unie te verlaten, maar dat alle betrokken omstandigheden in rekening moeten worden gebracht specifiek de leeftijd van het kind, diens lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van affectieve relatie met beide ouders, als het risico voor het kind uit balans te geraken indien hij van de derdelands ouder gescheiden zou worden:

“71 Voor die beoordeling vormt de omstandigheid dat de andere ouder, burger van de Unie, daadwerkelijk alleen de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind kan en wil dragen, een gegeven dat relevant is, maar dat op zich niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die onderdaan van een derde land is en het kind niet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat het kind genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die onderdaan van een derde land een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle betrokken omstandigheden in de beschouwing worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden”

In laatste instantie herinnert het Hof in Chavez-Vilchez nochtans aan de onderzoeksplicht van de lidstaten op om basis van de verstrekte gegevens het nodige onderzoek te doen naar de gevolgen van een eventuele weigering verblijfsrecht op het kind (pnt 78 van het arrest).

Verwerende partij beperkt zich echter in de bestreden beslissing tot platitudes, ononderbouwde hypothese en stereotyperingen (zie supra punt 3.3.). Het onderzoek van verwerende partij schiet tekort, doordat niet alle relevante feiten en omstandigheden eigen aan de zaak werden betrokken in de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding.

3.5. Naast het feit dat een inreisverbod an sich geen belemmering mag vormen voor verzoekers gezinshereniging met zijn Nederlandse dochter, komt daarbij nog dat verwerende partij uit het oog lijkt te verliezen dat verzoeker een inreisverbod van acht jaar kreeg opgelegd.

Verwerende partij stelt dat de verplichting om het Belgische grondgebied te verlaten, ‘slechts een tijdelijke maatregel vormt.’ Het zou het niet definitief onmogelijk maken om in de toekomst een gezinsleven met het kind in België te ontwikkelen. De verplichting heeft ‘slechts’ tot gevolg dat verzoeker voor de duur van het inreisverbod, het Belgische grondgebied dient te verlaten. ‘Eens verzoeker zijn verantwoordelijkheid jegens de autoriteiten heeft nageleefd, belet niets hem een nieuwe aanvraag gezinshereniging in functie van zijn dochter op te starten en de mogelijkheid te scheppen om zijn vaderschapsrol in een dichte nabijheid van zijn dochter te kunnen verderzetten.’

Verzoekers dochter is nu 7 jaar. Verzoeker heeft een inreisverbod van 8 jaar opgelegd gekregen. Indien verzoeker ‘slechts’ voor de duur van het inreisverbod de Schengenzone verlaat, is zijn dochter 15 jaar bij zijn terugkeer. Dit is niet ernstig. Verzoeker zou zijn dochter, waarvoor hij de voornaamste zorgfiguur is, langer moeten achterlaten dan ze al in leven is, en pas weer zijn ‘vaderschapsrol in de dichte nabijheid van zijn dochter kunnen verderzetten’ nadat ze 15 jaar oud is. Het feit dat het maar om een ‘tijdelijke maatregel’ gaat, zou deze scheiding moeten verzachten? Verwerende partij is hier onredelijk, en verliest de duur van het inreisverbod uit het oog.

3.6. Ten overvloedige wenst verzoeker nog kort stil te staan bij familiale situatie, de verwarring rond het vestiging van het kind, en de verschillende adressen waarop verzoeker, zijn dochter en de moeder van het kind woonden.

Verzoeker en de moeder van het kind vormen geen koppel meer, en verzoeker is de voornaamste zorgdrager voor zijn dochter. Dit betekent niet dat er geen contact is met de moeder van het kind. Zij wenst het beste voor haar dochter en verzoeker, en is 'aanwezig' in het leven van haar dochter, maar neemt niet de voornaamste zorg op zich.

Verwerende partij voert het volgende aan: "Het kind was gezamenlijk gevestigd bij de moeder tot 14.12.2021, dat wil zeggen tot een week nadat de aanvraag tot verblijf van betrokkene was ingediend. Bij de voorgaande aanvraag van betrokkene was net hetzelfde gebeurd, de moeder is toen eventjes officieel op een ander adres gaan wonen. Toen betrokkene verblijfsaanvraag werd geweigerd, woonden moeder en dochter terug samen. Alles wijst er op dat de woonplaats van het kind of de voorgehouden scheiding van de partners (of toch minstens op verschillende adressen gaan wonen) er enkel op gericht is betrokkene een verblijfsrechtelijk voordeel te kunnen laten putten uit het bestaan van het Nederlandse kind."

Verwerende partij zoekt hier spijkers op laag water.

Vooreerst is het in het kader van een gezinshereniging met een Nederlands kind niet relevant of verzoeker nu samenwoont met de moeder of niet. Enkel in de gevallen voorzien in artikel 43 van de Vreemdelingenwet kan het verblijf worden geweigerd. Het is niet nodig om constructies op te zetten rond de eventuele samenwoning met de moeder.

Daarnaast valt de registratie van de dochter op het adres van haar moeder tot 14.12.2021 te verklaren vanuit een administratief standpunt. Verzoeker was een periode zonder verblijfsrecht gevallen, waardoor hij niet meer officieel stond ingeschreven op zijn adres. Hierdoor stond zijn dochter alleen ingeschreven als minderjarige op een adres. Verzoeker mocht niet meer werken, en kon de huur niet meer betalen. De dochter is een periode bij haar moeder gaan wonen, en de gemeente heeft haar toegevoegd aan het adres van haar moeder. Dit was uit economische noodzaak. Zodra verzoeker een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging kon indienen, kon hij opnieuw beginnen werken, en is zijn dochter bij hem ingetrokken.

Voorts blijkt uit het administratief dossier, en meerbepaald een woonstcontrole op 10 oktober 2018, dat verzoeker en zijn dochter in een studio woonden in de (...), op de 2^e verdieping achteraan, en de moeder op hetzelfde adres, maar dan een studio vooraan in het gebouw (zie ook stuk 5). De kinderkleertjes werden door de politie wel bij de vader aangetroffen.

Navraag bij de moeder van verzoekers kind, leert dat de gemeente een vergissing maakte bij registratie van dit adres, en de moeder ook had ingeschreven op de studio bij verzoeker en het kind, en dit ondanks het feit dat ze in hetzelfde gebouw in een andere studio woonde, en ook een apart huurcontract had. Later zette de gemeente deze vergissing recht. Dit is de periode dat de moeder zogenaamd eventjes op een ander adres is gaan wonen.

4. Wat betreft het onderzoek naar de duur van het verblijf cfr. artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet

Verwerende partij stelt verkeerdelijk dat verzoeker 'inderdaad reeds enkele jaren in België verblijft'.

Dit is niet correct. Het eerste contact met verwerende partij vond plaats in 2010, oftewel zo'n 13 jaar geleden. Tijdens zijn interview in het kader van het hoorrecht in 2016 (zie administratief dossier) gaf verzoeker aan dat hij sinds 2001 in België verblijft.

Verzoeker woont 22 jaar in België. Dit is niet 'enkele jaren', zoals verwerende partij poneert.

Verzoeker heeft een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM uitgebouwd in België, in de afgelopen 22 jaar.

Voorts stelt verwerende partij dat de duur van het verblijf enkel relevant is indien daar enige integratie van uitgaat, 'hetgeen in casu niet het geval is'. Verwerende partij negeert hier de stukken in het administratief dossier (Nederlandse les, inburgeringscursus, werk), en gaat dan ook onzorgvuldig te werk.

5. Wat betreft het onderzoek naar de sociale en culturele integratie cfr. artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet

Verwerende partij motiveert hier als volgt:

(...)

Deze motieven zijn echter niet correct. Verzoeker maakte geen deel uit van een goed georganiseerde criminele organisatie, waar hij zich als leidinggevende zou profileren, en verzoeker zit evenmin in de gevangenis momenteel.

De motieven van verwerende partij zijn over volstrekt verkeerd. Er werd geen rekening gehouden met de relevante stukken in het administratief dossier.

Verwerende partij hield dan ook niet afdoende rekening met verzoekers sociale en culturele integratie, waardoor artikel 43 van de Vreemdelingenwet is geschonden.

6. Wat betreft het onderzoek naar economische situatie cfr. artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet

Verwerende partij meent dat er geen stukken terug te vinden zijn in het administratief dossier wat betreft de economische situatie.

Verwerende partij ziet de loonfiches en arbeidscontracten over het hoofd, en gaat ook hier onzorgvuldig te werk. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt ook hier geschonden.

7. Tot slot beging verwerende partij een schending van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag.

Uit niets blijkt immers dat verwerende partij afdoende rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind.

De bestreden beslissing rept hierover met geen woord, behalve een boutade die geen enkele steun vindt in wetenschappelijke literatuur of het administratief dossier.

Het is nochtans vaste rechtspraak van het EHRM dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 EVRM (EHRM, Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands , 31 januari 2006, nr. 50435/99)

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie luidt:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ...”

Waar vroeger werd geoordeeld dat het hoger belang van het kind zoals vervat in artikel 3 van het IVRK geen directe werking had, en het corresponderende artikel in de Grondwet, art. 22bis, evenmin, dient er een andere benadering gevolgd te worden sinds het recht ook in het Handvest van Grondrechten van de Unie werd opgenomen, in artikel 24.2, gezien de directe werking van het Handvest.

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen:

“1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...).”

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)”
(cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dienen deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in ‘General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)’ van 29 mei 2013, het volgende:

“1. Article 3, paragraph 1, of the Convention on the Rights of the Child gives the child the right to have his or her best interests assessed and taken into account as a primary consideration in all actions or decisions that concern him or her, both in the public and private sphere. Moreover, it expresses one of the fundamental values of the Convention. The Committee on the Rights of the Child (the Committee) has identified article 3, paragraph 1, as one of the four general principles of the Convention for interpreting and implementing all the rights of the child,¹ and applies it as a dynamic concept that requires an assessment appropriate to the specific context.”

De specifieke individuele context van elk kind dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie.

“5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity.”

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité heeft benadrukt dat ‘maatregelen betreffende kinderen’ ruim geïnterpreteerd moeten worden. In ‘General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)’ van 29 mei 2013 schrijven ze het volgende:

“19. The legal duty applies to all decisions and actions that directly or indirectly affect children. Thus, the term “concerning” refers first of all, to measures and decisions directly concerning a child, children as a group or children in general, and secondly, to other measures that have an effect on an individual child, children as a group or children in general, even if they are not the direct targets of the measure. (...) Therefore, “concerning” must be understood in a very broad sense.

20. Indeed, all actions taken by a State affect children in one way or another. This does not mean that every action taken by the State needs to incorporate a full and formal process of assessing and

determining the best interests of the child. However, where a decision will have a major impact on a child or children, a greater level of protection and detailed procedures to consider their best interests is appropriate.

Thus, in relation to measures that are not directly aimed at the child or children, the term “concerning” would need to be clarified in the light of the circumstances of each case in order to be able to appreciate the impact of the action on the child or children.”

Hieruit blijkt dat artikel 3.1 van het VN Kinderrechtenverdrag niet enkel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden (zoals in casu de voorliggende procedure), vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

Een holistische beoordeling die rekening houdt met de ontwikkeling en integriteit van het kind dringt zich op:

“6. The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept:

(a) A substantive right: (...)

(b) A fundamental, interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation.”

Het belang van het kind is niet enkel een substantieel recht, maar ook een fundamentele interpretatiewijze van wettelijke bepalingen:

“32. The concept of the child's best interests is complex and its content must be determined on a case-by-case basis. It is through the interpretation and implementation of article 3, paragraph 1, in line with the other provisions of the Convention, that the legislator, judge, administrative, social or educational authority will be able to clarify the concept and make concrete use thereof. Accordingly, the concept of the child's best interests is flexible and adaptable. It should be adjusted and defined on an individual basis, according to the specific situation of the child or children concerned, taking into consideration their personal context, situation and needs. For individual decisions, the child's best interests must be assessed and determined in light of the specific circumstances of the particular child.”

Opnieuw wordt de nood aan een specifieke benadering die rekening houdt met alle relevante omstandigheden van het kind benadrukt.

“42. States must create an environment that respects human dignity and ensures the holistic development of every child. In the assessment and determination of the child's best interests, the State must ensure full respect for his or her inherent right to life, survival and development.”

Relevant hier bij is ook hetgeen rechters M. Maes en A. Wijnants schrijven:

“Het VN-Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden¹²², maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoekplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging” (M. MAES, A. WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T.Vreemd. 2016, nr. 1).

Nergens blijkt dat verwerende partij deze onderzoeksplicht, die voortkomt uit artikel 24 van het Handvest (hetgeen directe werking heeft), nageleefd heeft. Evenmin blijkt dat de belangen van verzoekers dochter primair in overweging werden genomen, wel integendeel.

Bij het bepalen van het hoger belang van verzoekers dochter, is het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind van belang. Kinderen hebben namelijk op basis van artikel 7 van het dit Verdrag het recht om door hun ouders verzorgd te worden:

Art. 7. 1. Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.

In toepassing van artikel 9 van ditzelfde verdrag heeft verzoekers dochter het recht niet gescheiden te worden van haar ouders, en in de mate van het mogelijke een effectief contact te hebben met hen:

Art. 9. 1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind.

Het doel van artikel 8 EVRM is, zeker wanneer het jonge kinderen betreft, het vertrouwd netwerk te beschermen dat zich rond een kind ontplooit en het kind stimuleert, verzorgt en helpt ontwikkelen. Centraal hierin staan de zorg en de persoonlijkheidsopbouwende identiteitsrelatie. Het recht op een gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM erkent het fundamentele belang van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu. In dezelfde zin beschermt het EHRM het privéleven van een persoon als het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap (EHRM, Uner v. the Netherlands, op. cit., judgment of 5 July 2005, §59).

Het EHRM heeft in het arrest Jeunesse t. Nederland van 3 oktober 2014 nog duidelijker gesteld in welke mate lidstaten het belang van het kind moeten laten primeren.

Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang:

“109. Where children are involved, their best interests must be taken into account (see Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands, no. 60665/00, § 44, 1 December 2005; mutatis mutandis, Popov v. France, nos. 39472/07 and 39474/07, §§ 139-140, 19 January 2012; Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135; and X v. Latvia [GC], no. 27853/09, § 96, ECHR 2013). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”

Bij gezinsvorming of -hereniging houdt het EHRM vooral rekening met de leeftijd van de kinderen, hun banden met de betrokken landen en de mate van afhankelijkheid van hun ouders (§118 van het Jeunesse arrest).

Gezien de jonge leeftijd van verzoekers dochter, is de zorg en nabijheid van haar vader onontbeerlijk voor haar ontwikkeling. Aan de sterke banden en afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn dochter kan niet getwijfeld worden (zie supra). Voor kinderen is de zorg en nabijheid van de ouders cruciaal voor hun ontwikkeling. Communicatie via het internet biedt geenszins dezelfde warmte en geborgenheid.

Recent werden er nieuwe richtlijnen aangenomen door het VN Kinderrechtencomité. De relevante passages die aandringen op het behoud en herstel van gezinseenheid in het hoger belang van het kind worden hieronder hernomen:

“11. Instead, States should adopt solutions that fulfil the best interests of the child, along with their rights to liberty and family life, through legislation, policy and practices that allow children to remain with their

family members and/or guardians in non-custodial, community-based contexts while their immigration status is being resolved and the children's best interests are assessed, as well as before return."

"28. The right to family unity for migrants may intersect with States' legitimate interests in making decisions on the entry or stay of non-nationals in their territory. However, children in the context of international migration and families should not be subjected to arbitrary or unlawful interference with their privacy and family life.²¹ Separating a family by deporting or removing a family member from a State party's territory, or otherwise refusing to allow a family member to enter or remain in the territory, may amount to arbitrary or unlawful interference with family life [Human Rights Committee, communications No. 2009/2010, Ilyasov v. Kazakhstan, Views adopted on 23 July 2014; No. 2243/2013, Hussein v. Denmark, Views adopted on 24 October 2014; No. 1875/2009, M.G.C. v. Australia, Views adopted on 26 March 2015; No. 1937/2010, Leghaei and others v. Australia, Views adopted on 26 March 2015; and No. 2081/2011, D.T. v. Canada, Views adopted on 15 July 2006]

"29. The Committees are of the view that the rupture of the family unit by the expulsion of one or both parents based on a breach of immigration laws related to entry or stay is disproportionate, as the sacrifice inherent in the restriction of family life and the impact on the life and development of the child is not outweighed by the advantages obtained by forcing the parent to leave the territory because of an immigration-related offence. 23 Migrant children and their families should also be protected in cases where expulsions would constitute arbitrary interference with the right to family and private life. 24 The Committees recommend that States provide avenues for status regularization for migrants in an irregular situation residing with their children, particularly when a child has been born or has lived in the country of destination for an extended period of time, or when return to the parent's country of origin would be against the child's best interests. Where the expulsion of parents is based on criminal offences, their children's rights, including the right to have their best interests be a primary consideration and their right to be heard and have their views taken seriously, should be ensured, also taking into account the principle of proportionality and other human rights principles and standards.

30. The Committees are concerned about cases where children are separated from parents and placed in alternative care by child protection systems when there are no concerns related to parental abuse and neglect. Financial and material poverty, or conditions directly and uniquely attributable to such poverty, should never be the sole justification for removing a child from parental care, for receiving a child into alternative care or for preventing a child's social reintegration. In this regard, States should provide appropriate assistance to parents and legal guardians in the performance of their childrearing responsibilities, including by providing social benefits and child allowances and other social support services regardless of the migration status of the parents or the child.

31. The Committees are also of the opinion that based on article 18 of the Convention on the Rights of the Child, a comprehensive approach to the child's right to a family environment in the context of migration should contemplate measures directed at enabling parents to fulfil their duties with regard to child development. Considering that irregular migration status of children and/or their parents may obstruct such goals, States should make available regular and non-discriminatory migration channels, as well as provide permanent and accessible mechanisms for children and their families to access long-term regular migration status or residency permits based on grounds such as family unity, labour relations, social integration and others.

32. Under article 10 of the Convention on the Rights of the Child, States parties are to ensure that applications for family reunification are dealt with in a positive, humane and expeditious manner, including facilitating the reunification of children with their parents. When the child's relations with his or her parents and/or sibling(s) are interrupted by migration (in both the cases of the parents without the child, or of the child without his or her parents and/or sibling(s)), preservation of the family unit should be taken into account when assessing the best interests of the child in decisions on family reunification.²⁶

33. In the case of undocumented children in the context of international migration, States shall develop and implement guidelines, taking particular care that time limits, discretionary powers, and/or lack of transparency in administration procedures should not hinder the child's right to family reunification." Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families & Committee on the Rights of the Child, Joint general comment No. 4 (2017) of the Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families and No. 23 (2017) of the Committee on the Rights of the Child on State obligations regarding the human rights of children in the context of international migration in countries of origin, transit, destination and return, 16 november 2017.

Nergens blijkt dat de belangen van verzoekers dochter primair in overweging werden genomen, wel integendeel. Artikel 24 van het Handvest, hetgeen directe werking heeft, vereist dat het hoger belang van het kind een essentiële overweging vormt. Dit blijkt echter niet uit de bestreden beslissing, waarin verwerende partij de belangen van de Belgische maatschappij sterker laat doorwegen. Verwerende partij laat het na om afdoende te motiveren waarom het hoger belang van verzoekers dochter niet primair in overweging werd genomen. Het is niet duidelijk waarom het in het hoger belang van de dochter zou zijn om gescheiden te worden van haar vader.

Doordat verzoeker een inreisverbod van 8 jaar kreeg betekend, zal zijn dochter opgroeien zonder de nabijheid van haar vader. Dit is niet in haar hoger belang.

Omwille van de bovenstaande redenen, werd artikel 24 van het Handvest geschonden.

Conclusie

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval, zoals hierboven werd aangetoond. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

Verwerende partij diende rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval, en het evenredigheidsbeginsel te respecteren. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoekster niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, en werden de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden.

Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

De bestreden beslissing schendt alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In zijn enige middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 2 & 3 van de Wet van 29/7/1991,
- Artikelen 40bis, 43 en 45 van de Vreemdelingenwet,
- Richtlijn 2004/38/EG van het EP & de Raad van 29.4.2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Burgerschapsrichtlijn),
- Artikel 21 van het VWEU,
- artikel 8 van het EVRM,
- artikel 24 van EU-handvest,
- artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

1. Verzoeker verzocht om gezinshereniging met zijn in België verblijvende Nederlandse minderjarige dochter. Haar nationaliteit en verblijfsrecht staan niet ter betwisting en evenmin wordt betwist dat verzoeker beschikt over de hoedanigheid van haar vader, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Uit de voorliggende stukken blijkt tevens dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter. Uit deze bepaling volgt dat de gemeente een bijlage 19ter moet afleveren wanneer de identiteit en familieband zijn bewezen. Dat deze elementen werden bewezen, wordt door verweerder ook niet betwist.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk het determinerende motief aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat er in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan de beslissing is genomen om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren. In de akte wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikelen 40bis en 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kreeg op 24 januari 2017 een inreisverbod van acht jaar opgelegd op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder weigert verzoeker evenwel een verblijf van meer drie maanden als ouder van een Nederlandse minderjarige, om redenen van openbaar orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van verzoeker is zijn verblijf ongewenst en, in het verlengde hiervan, omdat evenmin een bijzondere band van afhankelijkheid blijkt overeenkomstig het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Artikel 2, punt 3 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

"Deze richtlijn is niet van toepassing op personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen in de zin van artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscodex."

Artikel 3, punt 1 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt:

"Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder: 1. 'onderdaan van een derde land': eenieder die geen burger van de Unie is in de zin van artikel 17, lid 1, van het Verdrag en die geen persoon is, die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer valt, als bepaald in artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscodex;"

Artikel 2, punt 5 van de Schengengrenscodex stelt het volgende:

"Definities In deze verordening wordt verstaan onder: [...]

5. „personen die onder het Unierecht inzake vrij verkeer vallen”:

a) de burgers van de Unie in de zin van artikel 20, lid 1, VWEU en de in Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad (1) bedoelde onderdanen van derde landen die familielid zijn van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer uitoefent; [...]"

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) en vervangen door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011).

Zoals eerder gesteld, blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing niet dat de identiteit van verzoeker en de gezinsband tussen verzoeker en zijn Nederlandse minderjarig kind worden betwist. Het wordt niet betwist dat verzoeker de ouder is van een Nederlandse minderjarig kind die in België woont en van wie kan worden aangenomen dat zij haar rechten van vrij verkeer als Unieburger heeft uitgeoefend. Volgens artikel 43, § 1 van de Vreemdelingenwet kan het recht op binnenkomst en het recht op verblijf, zoals het wordt toegekend aan familieleden van Unieburgers vernoemd in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, enkel worden beperkt in volgende gevallen:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren [2 ...]2 :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Bij een dergelijke beslissing moet, overeenkomstig § 2 van deze wetsbepaling, rekening worden gehouden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Het begrip 'openbare orde' wordt door de rechtspraak van het Hof van Justitie als volgt bepaald: "Uit zijn rechtspraak blijkt dat "[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]". Maar "[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie."

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in voorliggende zaak de bevoegde staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De minister moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen, zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij/zij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij kan worden opgemerkt: "dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde" (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ten eerste verschillende identiteiten heeft gebruikt en ten tweede verschillende malen is veroordeeld, met name :

- Verzoeker werd in 2010 door de politiediensten in Gent op heterdaad betrappt omwille van drugsbezit. Ten gevolge van deze feiten werd een proces-verbaal (PV nr GE. LA 18536/2010) op gesteld.
- In 2012 is verzoeker nogmaals aangehouden door de politiediensten in Antwerpen omwille van handel in verdovende middelen. Ten gevolge van deze feiten werd verzoeker bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen (afdeling Antwerpen) dd. 12.12.2013 tot een gevangenisstraf van drie maanden + een geldboete van 6 000,00 EUR (zijnde 1 000,00 EUR verhoogd met opdecimen) voor handel in verdoven middelen (lees: bezit zonder vergunning: handel: vervaardiging zonder vergunning).
- In 2014 werd verzoeker door de politiediensten in Antwerpen betrappt omwille van drugsbezit. Ten gevolge van deze feiten werd een proces-verbaal (AN.60.LB/10501916) opgesteld.
- In 2016 werd verzoeker door de politiediensten in Antwerpen omwille van bezit en handel in verdovende middelen aangehouden. Ten gevolge van deze feiten werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen (afdeling Antwerpen) dd. 12.12.2013 tot een gevangenisstraf van 15 maanden + een geldboete van 6 000,00 EUR (zijnde 1 000,00 EUR verhoogd met opdecimen) voor handel in verdoven middelen (lees: bezit zonder vergunning: handel: vervaardiging zonder vergunning).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde op zeer gedegen wijze is vastgesteld dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een gevaar impliceert voor de openbare orde, omwille van de navolgende redenen:

"Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene sinds jaren in België aanwezig is. Hij heeft door de jaren heen gebruik gemaakt van verschillende identiteiten (zie supra). De identiteiten verschillen totaal. Dit getuigt uiteraard niet van de goede trouw van betrokkene. Wat verder afbreuk doet aan zijn goede intenties is uiteraard het feit dat hij de inreisverboden, waarvan hij reeds in kennis werd gesteld nooit heeft opgevolgd.

Overwegende dat het Europees Hof van Justitie reeds uiteengezet heeft dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, biz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is

een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen X - Pagina 3 aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Dient uit geheel van de bovenstaande feiten geconcludeerd te worden dat overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 het verblijfsrecht van betrokkene dient geweigerd te worden. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit een noodzakelijke beslissing is ter bescherming van de openbare orde daat het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Bij zijn aanvraag gezinshereniging of in zijn administratief dossier zijn er geen elementen terug te vinden dat betrokkene dermate inspanningen levert die van belang zouden kunnen zijn. De feiten waarvoor betrokkene is veroordeeld zijn dan ook ernstig te noemen. Gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Door betrokkene wordt geenszins een vorm van schuldbesef getoond, noch trekt hij lering uit zijn vorige veroordelingen en is dus hardleers. Een eerdere veroordeling heeft betrokkene er dus niet van weerhouden om nieuwe feiten te plegen. Het bestaan van een reëel risico op herhaling van strafbare feiten volstaat om in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de openbare orde te hebben vastgesteld. Betrokkenes gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Gezien het gebruik van de aliases, de herhaalde veroordelingen voor diefstal, betrokkenes laakbare ingesteldheid, zijn gebrek aan respect voor de wet bestaat duidelijk het risico dat betrokkene zal hervallen in illegale praktijken. Het weigeren van betrokkenes verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De feiten waarvoor betrokkene is veroordeeld zijn dan ook ernstig te noemen. Het verkopen van verdovende middelen, betekent overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt andere misdrijven uitlokken, zoals diefstallen en geweldplegingen. De hele maatschappij wordt hierdoor benadeeld. Door zijn handelen heeft betrokkene zich op het terrein begeven van de handel in verdovende middelen. Het verhandelen van cocaïne vormt een ernstige inbreuk op de rechtsorde en dient krachtig bestreden te worden. Betrokkene heeft klaarblijkelijk gehandeld uit geldelijk gewin en heeft zich niet bekommerd om de maatschappelijke gevolgen van zijn handelen. Het op de markt brengen van cocaïne vormt een ernstige bedreiging voor de volksgezondheid en bevordert de toename van vermogensdelicten (lees: randcriminaliteit). Betrokkene liet zijn persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. Het gebruik van illegale drugs, en drugsmisbruik in het algemeen, vormt een groot probleem voor individuele personen en gezinnen, om nog maar te zwijgen van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik. Zoals hierboven werd aangegeven, wordt het verblijf van betrokkene, overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet, geweigerd om dwingende redenen van nationale veiligheid om de veiligheid grensoverschrijdend te kunnen blijven garanderen. Het toekennen van een nieuw verblijf op basis van gezinshereniging is geenszins aan de orde.

Overeenkomstig art. 43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient in degelijk geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Uit artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn volgt dat lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van Unieburgers en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, enkel mogen beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Het weigeren van een verblijfsaanvraag van een familielid van een Unieburger moet worden beschouwd als het beperken van de vrijheid van verkeer en verblijf van Unieburgers en hun familieleden.

Het begrip 'openbare orde', zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van

openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie veronderstelt het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde, in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, hoe dan ook het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 10 juli 2008, C-33/07, Jipa, en hierin aangehaalde rechtspraak).

In casu verwijst verweerder naar het gegeven dat verzoeker verschillende malen is veroordeeld alsook verschillende identiteiten heeft gebruikt, en in het verlengde hiervan de afwezigheid van een bijzondere band van afhankelijkheid overeenkomstig het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 in de zaak C- 82/16, als redengeving om het verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Unieburger te weigeren.

Verweerder heeft vastgesteld dat verzoeker een werkelijk, voldoende ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

Het inreisverbod uit 2017 is ingegeven door redenen van openbare orde. Verzoeker was in 2017 al ouder van zijn Nederlandse minderjarige dochter, °27/1/2016. Bij het opleggen van het inreisverbod is deze familieband reeds in rekening gebracht of hieromtrent reeds een afweging heeft plaatsgevonden.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert ons dat verwerende partij rekening heeft gehouden met verzoekers gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

2.De gemachtigde merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en evenmin gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. Een schending van het gezins- en/of privé-leven is niet aan de orde en de beschouwingen daaromtrent zijn niet dienstig.

Het schrijven genaamd 'Hoederecht O. K.', met naam van de moeder H. T., dat toegevoegd is bij de aanvraag bevat geen handtekening waardoor het juridisch geen enkele waarde heeft.

Met dit schrijven kan maw geen rekening worden gehouden. In de verklaring op eer wordt er melding gemaakt dat het minderjarig kind niet weet dat mevrouw T. haar moeder is en bovendien dat de familie van mevrouw T. niet eens op de hoogte is van het bestaan van het minderjarig kind terwijl het kind wel meerdere malen bij haar is ingeschreven alsook de naam van mevrouw T. op de geboorteakte van het minderjarig kind is vermeld! De dochter van verzoeker woonde tot 14.12.2021 bij de moeder, mevrouw H. T., daarna is de moeder van het minderjarig kind voor de zoveelste maal weer veranderd en is mevrouw op een andere adres gaan wonen. Dit fenomeen deed zich ook voor bij de voorgaande gezinsherenigingsaanvragen waarbij de moeder van het minderjarig kind even op een andere adres ging wonen en wanneer de gezinsherenigingsaanvraag werd geweigerd, woonde de moeder en het minderjarig kind terug samen. Aldus kan worden aangenomen dat moeder van het minderjarig sinds de geboorte van haar kind ononderbroken de opvoeding en verzorging van het kind heeft opgenomen, wat niet met zekerheid blijkt voor de vader van het kind. De affectieve band tussen verzoeker en zijn kind zijn niet afdoende bewezen. Alsook de zeer jonge leeftijd van het kind, met name 7 jaar oud ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing waardoor het kind evident nog in belangrijke mate afhankelijk is van haar ouders, die in de eerste plaats is opgenomen door de moeder van het kind.

Verzoeker probeert voor zijn gezinsherenigingsaanvraag telkens de illusie te scheppen dat hij instaat voor de zorg van het kind doordat het kind bij hem is ingeschreven en de moeder op een ander adres woont.

Ditmaal verwijst verzoekende partij naar het verslag van de wijkagent waarin is opgenomen dat de klerenkinderen zijn getroffen in het appartement van de verzoekende partij.

Verzoeker legt een attest van de huisdokter neer waaruit zou moeten blijken dat de moeder van het minderjarig kind een zwaar depressie heeft. Dit attest is opgesteld door een dokter in de algemene geneeskunde en niet door een ter zake bevoegd specialist. Verzoeker legt geen attest van een psychiater neer, die dé specialist is om zulke diagnose te kunnen maken.

Wat betreft het schrijven van de Olo vzw dd. 16/6/2023 kan de verwerende partij meedelen dat het brief is opgesteld door een vrijwilligster/ sociaal assistent op vraag van de verzoekende partij, waarbij het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Hetzelfde geldt voor het schrijven van de Stedelijke Basisschool dat opgemaakt is door de zorgcoördinator dd. 15/6/2022.

In beide brieven wordt er melding gemaakt dat het wegvallen van een ouder een belangrijke rol kan spelen op de minderjarige, maar dat de precieze impact van deze gebeurtenis ook afhankelijk is van andere factoren en dus moeilijk te bepalen is.

Er wordt in voorliggende zaak niet aangetoond dat verzoekers kind reeds lichamelijke of emotionele ontwikkelingsproblemen heeft of dat eventuele toekomstige emotionele problemen die dit kind zou ondervinden niet passend kunnen worden opgevangen door haar moeder.

Zij verstrekken slechts een theoretische toelichting, zonder de individuele situatie van de betrokken personen in aanmerking te nemen. Verweerder, die de situatie van verzoeker wel kent, stelt in redelijkheid

dat verzoeker eerst zijn eigen leven op orde dient te brengen. Indien zijn leven niet op orde is, dan kunnen de gevolgen hiervan immers evenzeer een weerslag hebben op de emotionele ontwikkeling van zijn kind. Dat verweerder er niet ten onrechte op heeft gewezen dat verzoeker het risico loopt opnieuw te worden veroordeeld, gezien de verscheidene processen-verbaal werden opgesteld en verzoeker reeds tweemaal is veroordeeld. Dit is niet zonder belang, aangezien verzoeker bij een veroordeling tot een gevangenisstraf zijn functie als vader ook niet volledig zal kunnen opnemen. De verdere theoretische beschouwingen van verzoeker leiden niet tot een ander besluit.

Het standpunt dat vaderschap niet kan worden ingevuld vanuit het buitenland is niet meer dan een persoonlijke visie. Vele burgers dienen daarenboven om professionele, medische, studie- of andere redenen in het buitenland te verblijven terwijl hun kinderen in België zijn en slagen er toch in hun rol als ouder voluit te spelen.

Er kan worden herhaald dat er in voorliggende zaak geen sprake is van enige inmenging in het gezinsleven door een verwijdering van een van de ouders van een in België verblijvend kind. De bestreden beslissing stelt slechts vast dat verzoeker een rechtsgeldige beslissing werd ter kennis gebracht die tot gevolg heeft dat hij gedurende acht jaar het Rijk niet mag binnenkomen en dat hij dus geen recht op verblijf kan laten gelden tenzij dit zou betekenen dat zijn minderjarig kind ook het land moet verlaten, wat niet het geval is.

Bovendien legt verzoeker geen gerechtelijke beslissing waaruit zou blijken dat hij beschikt over het hoederecht.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het prive-leven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Uner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarkoïzi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nunëz/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De gezinshereniging wordt niet onmogelijk gemaakt. Het betreft slechts een tijdelijke scheiding in afwachting van het voldoen aan de voorwaarden voor gezinshereniging. Er blijkt aldus niet dat – in afwachting van het voldoen aan de voorwaarden voor gezinshereniging – het gezinsleven niet via moderne communicatiemiddelen verder gezet kan worden.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Door een combinatie te maken van onderdelen uit allerhande visieteksten en arresten die betrekking hebben op verschillende verdrags- of wetbepalingen, zonder steeds de precieze context waarin deze teksten of arresten zijn geschreven in aanmerking te nemen en waarbij abstractie wordt gemaakt van de specifieke omstandigheden die zijn situatie kenmerken, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing door enige onwettigheid is aangetast.

De bestreden beslissing is bovendien een beslissing waarbij alleen een standpunt wordt ingenomen omtrent een verblijfsaanvraag die werd ingediend door verzoeker en is dus strikt genomen geen handeling "betreffende kinderen", zoals bepaald in artikel 24 van het Handvest van de grondrechten. Zelfs in een ruime interpretatie van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten impliceert het feit dat de belangen van het kind de eerste overweging dienen te vormen bij het nemen van een beslissing niet dat verweerder niet vermag te oordelen dat andere belangen – waaronder de belangen die worden beschermd door het inreisverbod – zwaarder blijven doorwegen. De Raad wijst er in dit verband op dat het Hof van Justitie met betrekking tot de artikelen 7 (aangaande de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) en 24 van het Handvest van de grondrechten reeds het volgende stelde: "Deze verschillende teksten leggen de nadruk op het belang van het gezinsleven voor het kind en bevelen de staten aan om rekening te houden met de belangen van het kind, maar scheppen geen subjectief recht voor de leden van een gezin om tot het grondgebied van een staat te worden toegelaten en mogen niet aldus worden uitgelegd dat zij de staten een zekere beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging." (HvJ 27 juni 2006, nr. C-540/03, 59).

Tot een schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten kan niet worden besloten.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met het door verweerder ingenomen standpunt maar toont hiermee niet aan dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing niet correct zijn, dat deze beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat verweerders standpunt kennelijk onredelijk is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Gelet op voorgaande volstaan de motieven, die niet betwist worden en die steun vinden in het administratief dossier, om de bestreden beslissing te schragen naar recht.

Het opgeworpen middel is ongegrond."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten

gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat zij werd genomen op grond van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing immers als volgt:

“Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.”

Artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

(...)

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

De motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op voormelde redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, luiden als volgt:

“Overwegende dat betrokkene in 2010 door de politiediensten in Gent op heterdaad werd betrapt omwille van drugsbezit. Ten gevolge van deze feiten werd een proces-verbaal (PV nr GE. LA 18536/2010) opgesteld.

Overwegende dat betrokkene opnieuw werd aangehouden in 2012 door de politiediensten in Antwerpen omwille van handel in verdovende middelen. Ten gevolge van deze feiten werd betrokkene bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen (afdeling Antwerpen) dd. 12.12.2013 tot een gevangenisstraf van drie maanden + een geldboete van 6 000,00 EUR (zijnde 1 000,00 EUR verhoogd met opdecimen) voor handel in verdoven middelen (lees: bezit zonder vergunning : handel : vervaardiging zonder vergunning).

Overwegende dat betrokkene opnieuw in 2014 door de politiediensten in Antwerpen werd betrapt omwille van drugsbezit. Ten gevolge van deze feiten werd een proces-verbaal (AN.60.LB/10501916) opgesteld.

Overwegende dat betrokkene opnieuw werd aangehouden in 2016 door de politiediensten in Antwerpen omwille van bezit en handel in verdovende middelen. Ten gevolge van deze feiten werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen (afdeling Antwerpen) dd. 12.12.2013 tot een gevangenisstraf van 15 maanden + een geldboete van 6 000,00 EUR (zijnde 1 000,00 EUR verhoogd met opdecimen) voor handel in verdoven middelen (lees: bezit zonder vergunning : handel vervaardiging zonder vergunning). De rechtbank stipte aan dat betrokkene zich in staat van herhaling bevond.

Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene sinds jaren in België aanwezig is. Hij heeft door de jaren heen gebruik gemaakt van verschillende identiteiten (zie supra). De identiteiten verschillen totaal. Dit getuigt uiteraard niet van de goede trouw van betrokkene. Wat verder afbreuk doet aan zijn goede intenties is uiteraard het feit dat hij de inreisverboden, waarvan hij reeds in kennis werd gesteld nooit heeft opgevolgd.

Overwegende dat het Europees Hof van Justitie reeds uiteengezet heeft dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakourdis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie,

alsook voorde wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen X - Pagina 3 aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard lat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).”

Dient uit geheel van de bovenstaande feiten geconcludeerd te worden dat overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 het verblijfsrecht van betrokkene dient geweigerd te worden. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit een noodzakelijke beslissing is ter bescherming van de openbare orde daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Bij zijn aanvraag gezinshereniging of in zijn administratief dossier zijn er geen elementen terug te vinden dat betrokkene dermate inspanningen levert die van belang zouden kunnen zijn. De feiten waarvoor betrokkene is veroordeeld zijn dan ook ernstig te noemen. Gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Door betrokkene wordt geenszins een vorm van schuldbesef getoond, noch trekt hij lering uit zijn vorige veroordelingen en is dus hardleers. Een eerdere veroordeling heeft betrokkene er dus niet van weerhouden om nieuwe feiten te plegen. Het bestaan van een reëel risico op herhaling van strafbare feiten volstaat om in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de openbare orde te hebben vastgesteld. Betrokkenes gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Gezien het gebruik van de aliases, de herhaalde veroordelingen voor diefstal, betrokkenes laakbare ingesteldheid, zijn gebrek aan respect voor de wet bestaat duidelijk het risico dat betrokkene zal hervallen in illégale praktijken. Het weigeren van betrokkenes verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De feiten waarvoor betrokkene is veroordeeld zijn dan ook ernstig te noemen. Het verkopen van verdovende middelen, betekent overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt andere misdrijven uitlokken, zoals diefstallen en geweldplegingen. De hele maatschappij wordt hierdoor benadeeld. Door zijn handelen heeft betrokkene zich op het terrein begeven van de handel in verdovende middelen. Het verhandelen van cocaïne vormt een ernstige inbreuk op de rechtsorde en dient krachtig bestreden te worden. Betrokkene heeft klaarblijkelijk gehandeld uit geldelijk gewin en heeft zich niet bekommerd om de maatschappelijke gevolgen van zijn handelen. Het op de markt brengen van cocaïne vormt een ernstige bedreiging voor de volksgezondheid en bevordert de toename van vermogensdelicten (lees: randcriminaliteit). Betrokkene liet zijn persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. Het gebruik van illegale drugs, en drugsmisbruik in het algemeen, vormt een groot probleem voor individuele personen en gezinnen, om nog maar te zwijgen van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik.

Zoals hierboven werd aangegeven, wordt het verblijf van betrokkene, overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet, geweigerd om dwingende redenen van nationale veiligheid om de veiligheid grensoverschrijdend te kunnen blijven garanderen. Het toekennen van een nieuw verblijf op basis van gezinshereniging is geenszins aan de orde.”

De verzoekende partij voert aan dat zij niet betrokken was bij georganiseerde drugshandel, zoals de verwerende partij voorhoudt, en dat zij ook geen deel uitmaakte van een crimineel netwerk of georganiseerde drugshandel, zoals ook blijkt uit de correctionele vonnissen. Daarnaast wijst de verzoekende partij erop dat hasj een softdrug is en dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing

vergist waar ze spreekt over cocaïne. Verder stelt de verzoekende partij dat zij ook nooit werd veroordeeld voor diefstal.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verwerende partij de voormelde argumenten van de verzoekende partij in de nota met opmerkingen volledig ongemoeid laat. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat daarin enkel elementen te vinden zijn die erop wijzen dat de verzoekende partij veroordeeld werd voor het dealen van hasj, zoals zij ook aanvoert. De veroordelingen van de verzoekende partij zitten niet in het administratief dossier, maar uit het rapport vreemdelingencontrole blijkt dat zij werd betrappt met dealers hoeveelheden hasj op zak. Verder blijkt uit het administratief dossier dat zij nadien werd veroordeeld voor 'drugsfeiten'. Uit het administratief dossier blijkt helemaal niet, zoals de verzoekende partij terecht stelt, dat zij zich schuldig maakte aan diefstal, noch aan het bezit van of handel in cocaïne, noch dat de verzoekende partij deel uitmaakte van een crimineel netwerk. Aangezien deze elementen een wezenlijk onderdeel uitmaken van de motivering van de bestreden beslissing om aan te tonen dat de verzoekende partij een bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving, volstaat deze vaststelling reeds om het determinerend motief van de bestreden beslissing onderuit te halen. De verzoekende partij maakt met haar betoog aannemelijk dat de verwerende partij op dit punt de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft.

Daarnaast voert de verzoekende partij aan dat de laatste veroordeling al dateert van zeven jaar geleden, en dat zij in tussentijd haar leven in handen heeft genomen. Volgens de verzoekende partij houdt de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening met een hele reeks elementen die in het voordeel van de verzoekende partij spelen, en waarvan zij op de hoogte was. De verzoekende partij voert onder meer aan dat zij sinds haar veroordeling in 2016 een foutloos parcours heeft gelopen, en de afgelopen zeven jaar niet meer in aanraking kwam met het gerecht. Dit vormt volgens haar een indicatie dat er geen sprake is van een actueel recidivegevaar. De Raad kan dit argument volgen, en de verwerende partij brengt er in haar repliek in de nota met opmerkingen ook niets specifiek tegenin. Dit is des te meer het geval nu blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing inderdaad, zoals de verzoekende partij terecht aanhaalt, met een hele reeks ontwikkelingen in het leven van de verzoekende partij, en die blijken uit de stukken van het administratief dossier, geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Minstens blijkt dit niet uit de motieven van de bestreden beslissing zelf.

De verzoekende partij somt een reeks elementen op waarmee de verwerende partij volgens haar geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Zo wees de verzoekende partij op haar aanwezigheid bij de geboorte van haar dochter, zoals blijkt uit het attest van de gynaecoloog, dr. P. E. Ze heeft ook verwezen naar verschillende werkgevers waarvoor ze de afgelopen jaren heeft gewerkt: Exonet BVBA; Andalucia BVBA; M.B.A. BVBA en MO & Company SRL. Zij stipte aan dat ze een arbeidscontract van onbepaalde duur aangeboden kreeg door Exonet BVBA. De verzoekende partij wees erop dat zij Nederlandse les en een inburgeringscursus volgde. Voorts verwees de verzoekende partij naar een bewijs van betaling van de schoolfactuur van haar dochter. Ze stipte aan dat haar dochter intussen zeven jaar oud is en bij haar inwoont. Verder verwees ze naar drie stukken: een verklaring Olo vzw van 16 juni 2022, een verklaring van dr. J. I. van 24 juni 2022, en een verklaring van de basisschool De Gele Balon van 15 juni 2022.

De Raad kan opnieuw enkel vaststellen dat in de bestreden beslissing geen enkel motief terug te vinden is over al deze elementen die de verzoekende partij aanhaalt en die volgens haar een ander licht werpen op het gevaar dat zij zou betekenen voor de openbare orde en waaruit volgens haar blijkt dat zij zich wel degelijk heeft herpakt, zeker aangezien haar laatste feiten dateren van zeven jaar geleden. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen wel op deze elementen, maar deze argumentatie maakt een a-posteriori motivering uit die niet in de bestreden beslissing is terug te vinden. De elementen die de verzoekende partij aanhaalt vinden bovendien steun in de stukken van het administratief dossier.

Ten slotte acht de Raad het kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te motiveren dat het in casu zou gaan om een tijdelijke terugkeer van de verzoekende partij naar haar land van herkomst en dat zij haar vaderrol nadien terug kan opnemen. De verwerende partij miskent daarbij duidelijk, het feit dat de verzoekende partij onder een inreisverbod van drie en acht jaar staat. De verzoekende partij voert dan ook terecht aan dat haar dochter (minstens) 15 jaar zou zijn wanneer zij kan terugkeren en stelt terecht dat de stelling van de verwerende partij op dit punt in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij maakt met haar betoog aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing in strijd met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft genomen.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 april 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU